

Pärnu uus rannahotell

TALLINN 1937. A.

"Tav"

Tartu Alumiiniumi Tabrik

Esimene majapidamis-
tarvete vabrik Eestis.

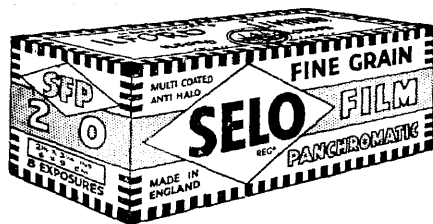
Parem ning odavam kui välismaa kaup.

*Saada igas vastavas äris.
Nõudke ainult alumiinium-
nõusid märgiga „TAV“.*

EESTLASED!

Kui tulete Soome, siis astuge meie ärisse ja ostke
ülesvõtmiseks tarvisminevad materjalid meilt.

ODAVAIM **KAAMERA** 6×9 maksab meil 110 Soome
marka.

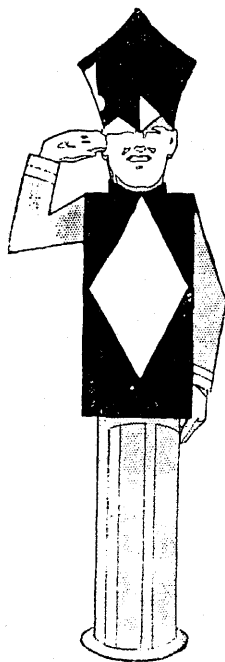


Meie müüme häid inglise
Ilford Ltd
**SELO-,
SELOCHROME-
FILME**

Meie valmistame amatöörröötteid hoolega ja kiiresti.

SUOMEN VALOKUVAJAIN O/Y

HELSINGI, P. ESPLANAADIL 37



Pärnu

oma haruldaset õnneliku kooskõlaga ühendatud looduslike tervisvaradega on tõeline kosutuskohal haigetele ja puhkust vajajatele

Moodne MUDARAVILA täieliku VESIRÄVI-osakonnaga. Tuultest kaitstud supelrand. Soe merevesi. Palju päikest ja elurõõmu

Mitmekesised lõbustused. Suur sümfooniaorkester. Laialdased võimalused sportimiseks

PUUDER BUKETT

annab

ifunahale noorusliku õrnuse, omades haruldaset peene koosseisu, hea katmisvõime ja lõhna — — —

Proovige,
veenduge
headuses

A./S

„VOLTA TEHASED“

TALLINN, SOO T. 27

KODUKESKJAAM TEL. 477-66

*Elektri-
triikraud*

*Elektri-
keeduplaadid*

LUMIVALG

PAREM
PESEMISVAHEND



SUUR PAKK 20 SENTI, VÄIKE PAKK 15 SENTI

A/s „Eestisiid“

Ketramise- ja kudumisevabrik
asutatud 1932 aastal

valmistab kõiksuguseid riideid ja lõnga.

VABRIKU LADU:

TALLINN, Viru t. 5 tel. 447-87

TALLINN, Viru t. 14 tel. 463-97

TALLINN, Laadaplats 70

TARTU, Jõe t. 2 tel. 20-27

NARVA, Peetri plats 1

VILJANDI, Tartu t. 2 tel. 30

PETSERI, Turuplats 27 tel. 229

Eritellimiste vastuvõtmine.

Restide müük.

Lgp. daamid!

Meie sukaosakond Tartus on
eeskujulikum kogu Eestis.

Peale selle on olemas rikkalik:

Desuosakond • Härradeosakond •
Paberkaupade-osakond • Kirjutus-
tarvete-osakond • Peennaha- ja
reisitarvete-osakond • Peenteras-
kaupade-osakond.

• UUDISENA TARTUS: Üllatus-
kingid valmispakituna jõulupaken-
dis 50, 75 ja 100 senti.

Joh. Roosipuu kaubamaja

TARTUS, Suurturg 14, tel. 85. NARVAS,
Suur tän. 24, tel. 51. NARVAS „Päevalehe“
abitaliis. Kuulutuste ja tellimiste vastuvõt-
mine ja üksiknumbrite müük.

● M. Andreesen

Tallinn, Vabadusplats 10-1

Telefon 430-54

MEESTERAHVA
RÄTSEPAÄRI

● INGLISE RIIDELADU



LÖUNA-JA
KOHVISERVIISE

suures valikus

A.
S. D. MIRVITZ & Pd.

TARTU MAANTEE 13
ESTONIA PST. 13

Härrade reisutarbeid,

nagu

särgid, mütsid, kaelasidemed,
rihmad j. n. e.

soovitab odavate hindadega

O.-Ü.

„Pohjola“

Helsinki, Mikonkatu 8

1937



1937

52914:13

SF 5886

(26.4.38)

POTIÄSS

„Viktor!”

Mees pöördus ehmunult, heites ara pilgu naisele ning asetades kaardid lauale.

Naine raputas kurvalt pead.

„See on lootusetu seisukord.”

Viktor vaatas naisele, pilk täis hirmu ja armastust. Mis pidi ta tegema? Ta oli selle hirmsa kire mängupalliks, mis teda paratamatult hukatusse viis.

„Viktor, pead asuma mõneks ajaks puhkekodusse.”

„Eks sealgi leidu kaarte.”

„Ma ei arvanud seda nii,” vastas naine sumbutatud hääl. „Usun, sa ei saanud minust aru... arvasin...”

„Mida siis?”

„Arvasin närvihaiglat... Kindla valve all, nagu mõni haige.” Ning ta lisas kiiresti: „See on just sinu enda pärast.”

„Jumala pärast! Olen ju normaalne inimene... ainult need kaardid... see hullumeelne kirk...”

„Sinu kirk on juba hullumeelsus,” katkestas naine, „eile sa mängisid aednikuga.”

Mees punastas ning vaatas siis aknast välja.

„Viktor, sinusugune tark, haritud mees mängib selle igavesti jooanud aednikuga... Homme sa otsid oma mängukaaslasi juba tänavalt.”

Järsku hakkas naine nutma, vaikselt peaaegu pisarateta. Tal oli kombeks nõnda nutta; ta sulges silmad, nii et ülespoole käänatud pikad ripsmed heitsid põskedele sinakaid varje. Kui ta silmad jälle avas, säras kummagi ripsme küljes pisar.

„Lee!”

Ta suudles naise väikest kitsast kätt, naine aga vabastas käe ning väljus vaikselt.

Telefon kirjutuslaual helises kaua ja ägedalt.

„Halloo!”

„Tervist, armuline proua!”

„Mida tahate minust? Saage ometi aru, et teie pealetükkivus on talumatu.”

„Kui teaksite, kuidas ma kannatan!”

„Mis on minul teie kannatustega tegemist? Vaikisin oma mehe ees ainult sellepärast, et minu mees on haige ja nõrk inimene, muidu...”

„Milleks vajate haiget meest?”

„See on juba häbematus!”

Vihast värisedes viskas naine telefoni-toru lauale.

„Viktor, ma ei soovi homme külalisi vastu võtta. Olen nii väsinud.”

„Aga Lee, me oleme ju alati pühitsenud sinu sünnipäeva. Mis peavad naabrid meist mõtlema?”

„Mõteltu mis tahavad.”

„Lee!”

„Viktor, saa ometi aru, et minu elu ei tunne enam pidusid. Minu vaimline jõud on kadunud. Missugune piin, elada inimese kõrval, keda küll armastad, kuid kellest ei suuda lugu pidada.

Tundsind sind siis, kui olid veel teistsugune. Olin sinule nii uhke.”

„Kuid ma saatsin juba kutsed laiali...”

Naine tõusis väsinud ilmel toolilt.

„Nagu soovid. Saatsid sa ka Falknerile kutse?”

„Muidugi.”

„Ma palusin sind ometi...”

„Kuid see oluks ju otsene haavamine... Falkner on lugupeetud mees ja meie lähim naaber.”

„Ta on mulle vastik.”

„Aga miks siis?”

Naine väljus vastust andmata toasti.

„Halloo! Tahaksin härra Falkneriga rääkida!”

„Lee! Teie? Olen nii õnnelik.”

„Minu mees saatis teile kutse.”

„Muidugi, rõõmustan südamest.”

„Palun teid mitte tulla.”

„Kas kõnelete tõsiselt?”

„Jah, saate ju isegi aru, et ma peale seda juhtumit metsas teid enam korralikuks inimeseks pidada ei suuda.”

„Et ma hetkeks kire mõjul mõistuse kaotasin, seda peate mulle andestama.”

„Aga...”

„Andestage, kuid ma ei teinud ju midagi...”

„Miks ei ole teil julgust tõtt tunnista? Teie peatasite ju ometi mind. Kui mitte minu kõrvakiil...”

„See kõrvakiil. Ma ei unusta seda iialgi.”

„Loodan seda. Kuid palun teid tõsiselt, loobuge külastamisest.”

„Tulen siiski...”

„Sel puhul olen muidugi sunnitud oma mehele kõik jutustama.”

„Seda teie ei tee. Teie tulite ju vabatahtlikult kohtamisele.”

„Kuid kuid võisin ma aimata, et...”

„Lee, tulen siiski. Pean teid vähemalt nägema.”

„Jumal! See on ometi julmus!”

Ning väriseval käel riputas ta toru kohale.

Mehe mõtted viibisid ühe kaardi juures. Ühe vastiku, hirmsa potiässa juures! Kolme aasta eest oli ta seda kaarti tõstes poole oma varandusest kaotanud.

Kuidas kannatas ta siis. Ta oli pidanud oma naisele vandega tõotama, et ta iialgi enam ei istu rohelise laua taha, kuid...

Tookord loobus ta oma praktikast, ning asus perekonnaga maale elama, ainsasse mõisa, mis neile veel oli jäänud, et maa üksinduses ei oleks võimalik leida mängukaaslast.

Kord põgenes ta siiski salaja linna, võitis paari tunniga suurema summa raha ning kavatses koju sõita, kuid viibides juba koduteel, pööras ta linna tagasi. Ei, ta ei tahtnud enam mängida. Ainult... saatuse oli täna tema vastu nii armulik... ta tahtis veel veidi aega seda saatuse heatahtlikkust kasutada. Ta sammus tulnud teed tagasi mängusaali, mantlis ja kübaras haaras ta kaartide järele.

See hirmus kaart.

See julm potiäss.

Kuid ta ei alistu.

Haiglane kiring põles ta sõrmeotstes, ning ta algas teist mängu.

Nagu kollased lehed sügise tuule käes, nii kadus rahapaberite kuhi ta ees, ning hommikul kirjutas ta vaikselt alla vekslile.

Pead surudes naise sülele nuttis ta nagu laps...

Miks piinas teda see unenägu potiässast? Miks?

Ta vaatas oma kõrval lamavale magavale naisele, kelle hingamine on ühetasane ja rahulik.

Tasakesi väljus ta paljajalu magamis- toast ning läks oma töötuppa; ainult üht kaarti tahtis ta tõsta... seda kõige esimest.

Viktor süütas tule, avas laeka... ning tõstis esimese kaardi. Silmanud kaarti — libistas külm juga ta südant.

Potiäss!

See õnnetust ennustav must...

Surnukahvatult läks ta tagasi oma asemele.

„Viktor!”

„Sa ei maga, Lee?”

„Kus sa käisid?”

„Lastetoas. Mõlemad lapsed magavad...”

Suurele väsimusele ning kahvatule ilmele vaatamata oli Lee sel õhtul hurmav. Külalised saabusid ning täitsid kogu maja kära, lillede ning maiustustega. Lee naeratas, tänas ning võitis oma armsusega kõikide südamed.

Falkner ilmus viimasena.

Suur, laiaõlgne, tihedad tumedad juuksed langesid kõrgele otsale. Ta silmad olid hallid ja käskivad. Kogu ta olemuses oli midagi, mis köitis naiste tähelepanu.

Ta raputas kaua Viktori kätt, kuid ta silmad otsisid Leed.

Lee nägi seda, põgenes kõrvaltuppa, ning astus nagu kaitset otsides ühe rühma daamide juurde.

Falkner aga järgnes talle ning tervitades ning õnnitledes teda ulatas talle toreda kimbu valgeid roose, mille lõhn otse uimastas.

„Täna, härra Falkner. Võtan teie roosid vastu, sest olen sunnitud seda tegema.”

„Ja siis?”

„Siis viskan nad minema, sest nad haavavad mind.”

„Mulle piisab sellest, et hoiate neid praegu käes.”

Naine astus vaasi juurde ning lasi lilled vaasi libiseda.

„Lee!”

„Palun?”

„Armastan teid. Olete minu ainus siht.”

„Ja teie olete minu õnnetus.”

Õhtusöök möödus tujuküllaselt. Külalised olid lõbusas meeleolus, naljatasid ning jõid sünnipäevalapse terviseks. Viktor oli sõnakehv ning ta pilk uuris süngelt mehi.

Lee jälgis teda. Ta teadis liigagi hästi, miks ta mees igavust tundis.

Falkner istus Lee vastas, ta jõi vaikselt oma veini.

Selle mehe lähedus rõhus Leed, ta hoidus mehe pilkude eest.

Viktor istus mängulauas, tema kaaslasteks olid majaanst, keegi noor õigusteadlane, ning üks rikas tehaste omanik. Teised seisid laua ümber ning jälgisid huviga mängu.

Lee pidi klaverit mängima. Falkner järgnes talle natukese aja pärast. Ta jäi seisma Lee seljataha. Lee tundis tema lähedust, ehkki ta teda ei näinud.

Ta ei suutnud takti pidada.

Falkner istus ta kõrvale. Naise sõrmed liikusid ebakindlalt klahvidel ning ta hingas sügavasti. Siis ei suutnud ta kauem mehe lähedust taluda ning ütles tasa:

„Miks piinate mind? Miks istute siin? Miks ei mängi teie kaarte?”

„Mul ei ole õnne kaardimängus.”

„Miks te ei abiellu?”

„Võiksin ainult teiega abielluda.”

„Teie teate ju ometi, et see on võimatu.”

„Ei, seda ma ei tea. Seni ajani ei ole mu saatust mulle midagi keelanud.”

„Usun, teie olete mõistuse kaotanud.”

„Et armastada, selleks ei vajata mõistust. Selleks peab olema õnne.”

Kell oli juba kolm hommikul, kui külalised viimaks lahkusid.

Lee vaatas küsivalt Falknerile, kes rahulikult istuma jäi.

„Kas aeg ei ole ka teile hiline?” küsis ta pilkavalt.

Viktor vaatas imestanud pilgul naisele.

„Kui sa väsinud oled, mine magama. Mind ei sega härra Falkner sugugi. Näen teda küllalt harva.”

„Palun mind vabandada,” ütles Lee Falknerile kätt ulatades.

Parim

meeste ja naiste
valmisriiete ostu-
koht Helsingis

on

A S U

15 Aleksandri tn. 15

Asub südalinnas
SUUR VALIK

Eestlastele

5%

hinnaalandust!

„Head ööd, sünnipäevalaps!” vastas Falkner ning pani kogu oma armastuse nendesse lihtsatesse sõnadesse.

Mehed jäid üksi. Nad valasid endile konjakit ning suitsetasid.

„Teil on hurmav naine.”

„Muidugi,” vastas Viktor, „olen uhke temale.”

„Kas ta ei tunne igavust siin maal?”

„Võimalik, kuid kaebanud selle üle ei ole ta iialgi.”

Falkner vaatles Viktorit pooleldi suljetud laugude vahelt, ning vajus mõteteisse. Järsku ütles ta lühidalt ja lihtsalt:

„Kas tahate ehk veel kaarte mängida?”

„Kas mängiksite tõesti?” küsis Viktor, ning ta sõrmed tuksatasid.

„Muidugi.”

Mehed läksid töötuppa ning sulgesid ukse. Nende surutud hääldes ning kõigis nende liigutustes oli midagi saladuslikku.

„Sada krooni,” ütles Falkner hooletult.

„See on veidi kõrge!” kostis Viktor ehmunult.

„Mina riskeerin ju samuti kui teiegi... Näete, teie võitsite!”

Falkner lükkas raha Viktori ette.

„Kas mängime veel kord?”

„Palun!” kostis Viktor haaratud lootusest.

„Ka seekord võitsite teie,” ütles Falkner rahulikult ning puistas raha kotist lauale.

„Kakssada krooni!” hüüdis Viktor surutud häälel, haaratud mängukirest; ta silmad välkusid ja peenikesed sõrmed liikusid kiiresti ja närvlikult.

„Hea,” vastas Falkner.

Viktoril oli jällegi õnne. Tema huultel mängis võidurikas õnnelik naeratus. Järsku meenus talle ta unenägu ning tukساتus läbistas teda. Siis kaotas ta enesevalitsemise. Mänguking valdas teda määratuma jõuga ning ta andus sellele.

Hommik koitis. Kuskiil kaugel kiresid kuked.

Viktor tõstis viimse kaardi.

See oli... potiäss.

Falkner võttis taskust täitesulepea ning ulatas selle Viktorile.

„Falkner, halastage. Ma olen ju haige. Olen ebanormaalne inimene.”

„Vabandage, kahjatsen väga, Viktor, aga...”

Viktor surus pea käte vahele.

„Pea koju minema,” ütlen külaline külmalt.

Viktor kargas üles ja andis nõutud allkirja. Siis jooksis ta Falknerile järele. Sel hetkel tundis ta ennast nii armetuna.

„Palun teid viimast korda!”

„Kahetsen väga...” kostis Falkner ja istus autosse.

„Viktor, täna on minu armastuse viimne niidikene katkenud.”

„Lee, halasta!”

„Viimne niidikene...”

Sel hommikul riietus Lee iseäranis hoolikalt ning valis kõige parema pesu kapist.

Ta mõtles kaua, millist lõhnaõli valida. Chipre!

Siis läks ta lastetuppa, süleles lapsi ja tahtis vanemat tüdart suudelda. Et ta

aga ei suutnud hoiduda pisaraist, siis väljus ta kiiresti toast.

Esikus seisis Viktor, näost kollane.

„Kuhu sa lähed?”

„Jäta mind rahule, Viktor.”

„Lee! Jää koju!”

Ta jäi ukse ette seisma, sulgedes välja-pääsu.

Lee vaikis, heites mehele vaid hävitava pilgu. Viktor ei suutnud seda välja kannatada ning andis tee vabaks.

Lee astus autosse.

Kaua seisis Viktor akna all ning jälgis autot, surudes otsaesise vastu aknaruutu.

Falkner istus oma suurepäraselt sisustatud töötoas.

Ta oli riietatud tumesinisesse hommikukuube ning jõi kohvi.

Keegi daam soovib teiega kõnelda, härra Falkner.”

„Keegi daam?”

Ta unustas, et oli veel hommikukuues ning järgnes teenrile.

„Lee!”

„Mina olen see...”

„Andestage. Ma ei ole veel...”

„Sellest pole lugu.”

Ta saatis naise oma töötuppa.

„Teie hävitasite minu mehe.”

Väsinud liigutusega pani naine kübara ja mantli toolile ning võttis kindad käest.

„Tulin lunastama vekslit. Tean, mis sugust hinda teie nõuate. Olen kõigea nõus.”

Ta nägu tõmbles valust.

Falkner läks oma kirjutuslaua juurde, võttis sealt vekslit, rebis ta tükkideks ning andis tükid naisele. Siis ulatas ta naisele kübara ja mantli.

„Härra Falkner?”

Naine vaatas talle otsa tarretanud pilgul, nagu näeks ta esimest korda seda meest.

„Ma ei osta armastust,” oli mehe lühike vastus.

„On see teie vastus minu käest saadud kõrvakiilule tookord metsas?”

Igaüks ostab kõrgeväärtuslikke

välismaa vein

konjakit, likööri, šampanjat

firmalt PETENBERG

TALLINN, PIKK TÄN. 17
BÖRSIKELDER. TEL. 434-85

„Ei, ainult vastus teie poolt praegu esitatud ettepanekule.”

Teel kodu poole ei suutnud Lee oma mõtteid enam vaos hoida. Sootuks uus maailm avanes talle... Ta läks koju jõudes kohe oma tuppja ning sealt kohe Viktori töötuppa.

Viktor lamas põrandal. Silmad pooleldi avatud, kuna väljasirutatud pahem käsi hoidis kramplikult üht kaart.

Saatuslikku potiässa!

Lee imestas isegi, et ta sugugi ei kohkunud. Alles lugenud lauvalt võetud kirjakest, kordas ta tahtmata viimseid sõnu:

„Ei ole teist väljapääsu!”

Ning korraga oli talle selge, et tõesti mingit muud väljapääsu olla ei võinud. See, kes seal vaibal lamas, ei olnud tema mees ega tema laste isa, see oli lihtsalt laip. Ta ei olnud ka elusana oma perekonnale rohkem olla suutnud kui praegu.

Juba kaua aega ei kuulunud ta enam keelele. Ta oli elanud, sest et tal puudus see õige väljapääsutee, mida ta alles nüüd oli leidnud. Lee väljus, sulgedes enda järel ukse.

Veel ikka mantlis ja kübaras, läks ta oma magamistuppa, seisatas kaua mõttes telefoni ees. Siis haaras ta toru.

„Härra Falkner!”

„Kuulen.”

„Kas usute... kas võiksite mind veel ikka armastada?”

„Lee. Teie naljatate, kuid see on kibe nali.”

„See ei ole nali!”

„Teie teate ju, et jumaldan teid, Lee!”

„Kas tahate mind endale naiseks?”

„Lee! Lee! Armsam!”

„Saan teie naiseks. Olen vaba! Viktor...”

Ta asetaski toru lauale ning vajus ise väsinult toolile.

Mustad käpikud

Soome keelest O. A.

Taavi istus laua ääres. Talus oli nii kummaliselt vaikne. Jaak, kes oli pärast isa surma pärinud talu, oli juba laupäeva õhtul kuhugi läinud. Tema, Taavi, oli vanalt taluperenaiselt küsinud: kuhu Jaak läks, et ta nii kaua ära on, kogu öö ja veel pühapäevane päev lisaks? Vanaperenaine aga muheles. „Küll Taavi seda hiljem teada saab, ei mina oska seda seletada, kui Jaak ise sellest ei rääkinud,” ütles ta ja naeratas jälle. Taavi ei teadnud midagi arvata. Olgu kus on, mõtles ta, mis see minule korda läheb. Kuid sellegipoolest mõtles ta ikka jälle: „Kus see Jaak ometi peaks olema?”

Vana perenaine keetis leet ääres toitu. Ta liigutas kulbiga suures pajas. Taavi oli juba päeval tähele pannud, et perenaine keetis magustoitu, paksu, hästi lõhnavat putru. Küll Taavi seda tähele pani, olgugi, et perenaine keetis seda salaja ning tassis pudruvaagnad sahvriiulile, kus nad nüüd isuäratavalt lõhnasid. Egas keetmises poleks olnudki midagi imelikku, kui seda oleks tehtud iga päev. Kuid säärast toitu oli keedetud ainult jõulu ajal, see oli tähelepanuvääriv. Midagi oli talus tulemas, olgugi et see Taavisse ei puutunud. Tema oli ju talus ainult korteris ja söögil. Argipäevadel liikus ta metsas, teenides endale taluostuks raha.

Et oleks tore minna siit suvel rikka mehena, osta kodukülalt Katiala talu ja viia Elina sinna perenaiseks. Ega temal oleks vaja nii rasket tööd teha, kuid ta tegi seda Elina pärast. Ega Elinat võinud viia sinna vanasse lagununud sauna, vend Kalle võis pidada sauna endale; ta oli ju seda nii väga igatsenud. Mis siis. Kalle sai sauna ja tema Elina.

Ta mõtted peatusid Elinal. Oli nagu oleks Elina ise siin õige lähedal — nagu kummarduks Taavi poole ja ütleks midagi. Imelik kujutus, kuid siiski meeldiv. Kui valged juuksed olid Elinal, peaaegu pehmemad kui lina. Nad olid siidised. Tema keha lõhnas, Taavi ei teadnud, mille järele, aga ta oleks teda selle järele ära tunnud tuhande hulgast.

Vana perenaine katkestas väheseks ajaks töö, sammus akna juurde ja kummardus sügavasti aknast välja vaatama. Valge rätik oli vajunud kaelale ja hallid juuksed olid sassis, tema pilt paistis aknaruudust.

„Emand ootab vist kedagi?” ütles Taavi.

„Ega nüüd kedagi, vaatan niisama, on nii ilus õhtu, tähti nii palju, peaaegu nagu jõulu ajal.”

„Jaak ei ole veel tulnud, eks ta nüüd varsti tuleb.”

Perenaine askeldas jälle pliidi ees.

Taavi pani tähele, et tal oli nüüd uus kleit, mida Taavi oli näinud tal seljas jõulu ajal. Kas läheks vaatama Elinat... Tema elas sealt viis kilomeetrit eemal, kuid kui kaua see käib. Siis lähevad ühes suusatama. Ehk läks Jaak aga Elina juurde? Ta oli ju viimasel ajal sageli püüdnud Elinale läheneda. Kuid mis sellest. Elina oli ju ammu juba lubanud, et abiellub temaga, Taaviga. Mis tähendab siis enam Jaagu kosimine. Kosigu pealegi. Elina oli annud temale oma sõna ja teadis ju, et Taavi tema pärast töötas... et teenida taluostmiseks raha. Ta oli selle talve jooksul kogunud juba mõnedki tuhanded ja tulevikus olid ette näha veel paremad võimalused. Vend Kallelt pidi ta ju ka saama suvel oma päranduseosa, nii oli nende vahel räägitud. Mis siis, kui natuke jääb võlga, pea ta selle tasub. Ta on ju tugev mees. Mis Jaak siis ütleb, kui ta lahkub siit hiilgav sõrmus sõrmes. Eks ta siis näe, miks Elina temast ei hoolinud. Räägitakse küll külas, et Jaak ja Elina abielluvat, kuid ega külarahvas tea. Ei Elina nii järele mõtle matult abiellu. Ei hooli tema palju rahast ja suurest talust, niisugusest kui see Sallila. Tema hindab vaid armastust, seda oli ta ise ütelnud.

Nüüd kostis eeskojast samme. Kindlasti tulid need, keda emand oli oodanud, sest õuest kostis hobuste hirnumist.

Perenaine sattus ärevusse ja vaatas ukse poole. Samal pilgul avatakse uks, sisse astuvad Jaak ja Elina... Nad töid endaga ühes värsket külma õhku, see tungib lainena toa viimsesse nurkagi.

Emanda näol paistab rõõmuhelk. Taavi näeb teda sammuvat tulijalle vastu: „Tere tulemast.” See ei ole mitte harilik „Tere tulemast!” Nüüd saab Taavi aru... Elina ja Jaak on kihlunud... Ta on kogu päev midagi sellesarnast aimanud, emanda imeliku käitumise järele, ehkki ei usaldanud seda enesele tunnistada.

„Kas sulane Väinö on kodus?” küsis Jaak emalt.

„Ei ole. Läks natukese aja eest küla simmanile,” vastas emand.

„Kas rakendaksid hobuse lahti, Taavi, minu käed on väga kohmetanud.”

Nagu läbi une kuuleb Taavi seda, ta tõuseb pingilt, tõmbab mütsi naelast ja jookseb õue. Eestoa lahtised põrandalauad kõiguvad tema raskete sammude all.

Taavi seisab müts peos keset õuet.

„Jumal aita!” See tuleb teadmatult tema huultelt. Ta surub mütsi tugevasti

peos, käänab seda mõlema käega ja viskab siis maha. „Jumal aita!” Peas põleb õudne tuli, see keerleb nagu vägev torm, tõuseb ja langeb. Ta hingab kähisevalt, ta märatseb võimetult seistes keset õuet. Hobune kaabib talli ees maad ja hirnub paluvalt. Taavi läheb tema juurde, haarab kahe käega tema peast, pigistab seda kõvasti ja küsib: „Ütle, on see nii, ütle kas on?” Hobune kisub enese lahti ja taganeb. „Hea Jumal, nii see on. Jaak, rikka talu ainus poeg, on võtnud tema, kehva mehe, ainukese rõõmu. Nii see vana muinasjutt kordub. Kogu sügise on ta ränka tööd teinud, teinud tööd kahe

Turistid-eesilased!

Kohvik-restoran „Musta Karhu“

(MUST KARU)

HELSINGIS, KESKUSKATU 7

(150 sammu jaamast, otsetee Aleksandrit mööda sadamast)

annab teile parima pildi Soome restoranist. Rahvusrõivais teenijaskond. Rahvuslikku muusikat ja laulu. (Publik laulab orkestri saatel). Peen ja maitsekas lokaal

ODAVAD HINNAD

*
Lahti kella 7—24

*
Riidehoid maksuta

*
Teenimistasu 10% sisaldub arve üldsummas.

eest, et omandada Kaltiala talu, kuhu võiks viia Elina naisena. Raskes metsatöös on ta kurnanud rammu ja nüüd kus eesmärk on juba käeulatuses, nüüd kus avanevad veel paremad võimalused ja tulevik näib helgena, nüüd võtab Jaak temalt Elina. „Jumal aita!”

„Miks sa nii kergesti kohkusid,” kuuleb Taavi Elina häält enda kõrval, tõstab silmad ja näeb Elinat ilusana, õitsvana ja noorena.

„Mis on juhtunud, ütle mulle?” küsib Taavi. Ta haarab tütarlapse kõvasti käte vahele ja vaatab talle silmi. Toa aknast langeb valgust õuele.

„Mina olen Jaaguga kihlatud,” ütles tüdruk ähvardavalt.

„Sina lubasid ju oodata kevadeni. Mul on juba mõned tuhanded pangas ja nüüd on mul veel paremad võimalused teenimiseks. Kevadel võin osta Kaltiala talu. Siis saan osa pärandusest, ehkki see ei ole väga suur.”

„Kuid Jaagul on juba siin talu valmis.”

„Kuidas on siis armastusega? Sina oled ju ikka kinnitanud, et ei armasta kedagi peale minu?”

Tüdruk ei vastanud. Ta vaatas Taavist mööda kuhugi kaugusse.

PUUVILJAD,
KONSERVID,
KOHV, TEE,
MAIUSTUSED

JA MUUD

C. A. GUSTAVSON

HELSINGIS

14 KAUPLUST MIT-
MES LINNAOSAS

„Sina ei vasta?”

„Mida peaksin vastama?”

Tüdruk tõmbab enese lahti, võtab midagi reelt ja juba ongi Taavi üksinda. Emand on juba katnud kambrisse laua ja palub nüüd Taavitki süüa. Jaak ja Elina istuvad kõrvalt ning Taavi näeb, kuidas nad vahetavad lembeid pilke. Nende silmad säravad võidu küünlavalgusega, mida emand pidu auks on asetanud lauale. Taavi näeb, kuidas emand neid vaatleb. Ta on kindlasti uhke oma toredale pojale ja selle ilusale valgele pruudile. Näib nagu tahaks ta vaade Taavile ütelda: „Näed sa, kui ilusad nad on.”

Kuid ta ei ütle seda kõvasti. Ta teab, mispärast Taavi tööd teeb.

Emanda südamesse asub õnne kõrval ka kaastundmus.

Hiljem jagab pruutpaar kõigile kinke. Emand saab ilusa villase rätiku ja suurte tähtedega lauluraamatu. Taavigi saab paki. Seal on käpikud. „Need on Jaak ostnud,” hakkab Elina seletama. „Need on peenest mustast nahaks ja seestpoolt sooja voodriga. Mõnel teisel puhul oleks kink teda rõõmustanud, kuid nüüd ta ei suutnud rõõmu tunda. Ta teab, et Jaak praegu vaatleb teda pilkaval ilmel. Ta tahab sellega näidata, et tema on võitnud. Tema teab seda ju hästi, et Taavi on tahtnud seda tüdrukut endale.

Emand rõõmustab kinkide üle. Nüüd on tore kirikusse minna niisuguse ilusa lauluraamatuga. Kuidas sina, Elina, teadsid, et ma just niisugust soovisin ja veel see ilus rätik.

Ta vaatab Taavi poole ja näeb Taavi käpikuid ja Taavi kurba ilmet.

„Kuidas võis Jaak nii lapselikult mõtlemata olla?” Emanda süda on mures.

Elinale tehti voodi kõrvaltuppa, ta jääb ööseks tallu. Jaak juhatab teda sinna, ta kannab õlilampi käes ja näitab Elinale teed.

Taavi istub toas voodi serval. Vana perenaine tuleb juba ööriietes toast midagi otsima.

„Kas Taavi veel ei maga?”

„Ma heidan kohe magama.”

Ta hakkab emanda nähes lahti riietuma, viskab kuue pingile. Kuid emanda lahkudes ta jääb jälle vaikselt mõttes istuma.

Jaak ei ole veel tulnud, ta tühi säng on siin kõrval.

Emand on seda möe pärast kohendanud, ta teab, et Jaak täna niipea magama ei tule.

Taavi mõttes keerlevad sünged pildid. „Jaak on Elina juures, ta kallistab Elinat ja vaatab talle silmi sellisel pilgul kui vaadatakse oma omandust.”

Toas on hirmus palav. Ahju on täna palju köetud. Taavile meenuvad jälle söögilaul põlevad küünlad ja need kaks rõõmust säravat silmapaari. Nüüd on nad seal. Uks on jäänud emanda väljudes praokile. Emand magab kõrvaltoas. Selle toa kõrval on Elina ja Jaak.

Raske tusk rõhub teda. Mis oleks, kui ta läheks ja tooks oma ära? Mis saaks sinna parata? Elina on tema oma, üks tema oma. Ta tahab Elinat tuua, enne kui nende vahel võib seal kambris midagi

juhtuda. Kuid kui on juba juhtunud? Nad olid ju eelmine öö kahekesi linnas?

Ta ohkab raskelt. Kõik on hilja. Ta on nüüd abitult üksi. Vana perenaine kuuldub jälle tõusvat süngist. Taavi kustutab tule, ootab natuke aega, kuuleb emandat uuesti magama minevat, ja sammub ukse poole. Ta ei jaksa enam siin olla, väljas on parem, seal ei ole nii palav. Väljas on nii selge ja vaikne. Taa- vit valdab tunne, et kogu maailm magab. Ta keerab ümber nurga ja sammub tagumise akna poole. Sealst paistab veel valgus, kuid see kustub just sel hetkel. Nüüd jääb Elina magama. Jaak ei lähe tuppa, uks ei nagise. Öö vaikus ei mõju enam. Ta näeb kummalisi pilte. Ta näeb küünlaleeki ja kaht säravat pilku. Ei, ta ei jaksa. Esimest korda elus teda

valdab tundmus, et ta ei jaksa enam kannatada. Kõik on tulnud nii järsku, nii ootamata.

Ta hakkab kõndima sauna teed mööda ranna poole. Sauna juures peatub ta, nõjatub seinale ja kõneleb endamisi. Ta käsi puutub millegi külge. See on naabrilaste kiigenõör, mille ta ise sügisel sinna riputas. Seal nad kiikusid mõnigi kord. Ta käsi kobab nõöri. Mis oleks, kui ta seoks nõöri silmuseks ja teeks kõigele lõpu? See oleks lühike silmapilk ja siis ei oleks enam midagi. Ei, seda ta ei või teha. Armas Jumal, mis talle mõttesse tuleb!... Ta sammub piki randa edasi. Saun jääb kaugemale seljataha.

Taavi vaatab tähti. Neid on nii palju, nende sära on imeselge, ja pikkamisi valdab alistumise vaikus ta hinge.

C I C C Y

Oli kellegi Peterburi seltskonna lemmiku tuluõhtu; mängiti uut tükki — ja kohad olid viimseni välja müüdnud. See-kord täitis saali pealinna kõrgem seltskond, kes käis ainult esietendustel.

Ka Dimitri Gorin nõutas endale suure vaevaga looži ning sõites oma noore naisega teatrisse. Aasta tagasi Gorin abiellus teiskordselt. Esimese naisega nad läksid lahku — ja varsti selle järele ta abiellus Natalja Petrovnaga, keda tundis juba lapsepõlvest. See oli kena tütarlaps, meeldiva naeratusega ning selgete hallide silmadega, tark ja tagasihoidlik.

Juba ammu armastas ta Gorinit, ta armastas teda tema kannatuste pärast, mida tundis oma õrna naisehingega, juba ammu enne kui Gorin talle ise jutustas. Kui Dimitri Gorin kord küsis: „Mida teie ütleksite, kui pakuksin teile niisugust hingelist santi kui mina olen, meheks?“ nõustus ta rõõmuga, ning abiellus Goriniga. Natalje Petrovil oli kindel otsus, teha oma meest õnnelikuks. Ta teadis, et see teine, kelle nime mees üalgi ei nimetanud, ei armastanud teda, piinas, ei hoolitsenud mehe mugavuse eest, ei arvestanud tema harjumusi. Noor naine pühendas end tervikuna hoolitsemisele mehe eest.

Neil ei olnud mitte väga suur korter, kõigest kuus tuba Nevski ja Liteinaja nurgal — kuid kõik oli nii mugav ja sõbralik nagu Natalja Petrovna ise. Kõige paremas toas asus mehe kabinet, kus

nad istusid alati õhtuti, kui külalisi ei olnud. Lõunasöökk korraldati alati arvestades mehe maitset. Ühesõnaga öeldud, Natalja Petrovna oskas armastada. Kui vahel mees suitsetas sigarit, istus kamina ees ning mõttes vaatas leekidesse, uuris Natalja Petrovna murelikult tema kurba nägu ning kaastundmus täitis ta noore südame.

„Armsam, kas tahad, ma loen sulle ette,“ ütles ta siis, et katkestada mehe kurbu mõtteid.

„Palun väga,“ — kostis mees sõbralikult naeratades; „armastan väga kuulata kui sina ette loed.“

Natalja Petrovna tõi raamatu ja hakkas lugema, aegajalt urivalt vaadates mehe poole, kas see ka tõesti kuulab. Kuid mõne aja pärast märkas ta, et mees sugugi ei kuula. Et meest mitte ärritada luges ta siiski edasi. Gorin kõneles tihti naisele, et armastab teda. See ei meeldinud aga sugugi Natalja Petrovnale, talle näis, et nende alaliste tõendustega mees püüab mitte temale selgeks teha, vaid iseendale sisendada, et tõesti armastab oma naist.

Sel õhtul istus Natalja Petrovna teatris oma helesinises kleidis, meeldiv ja rõõmus, mees ütles talle meelitusi, leidis ta olevat huvitava. Esimene vaatus oli huvitav ja jõudis juba lõpule. Andudes täielikult etendusele, noor naine ei pööranud silmi lavalt. Kui ta viimaks pöördus mehe poole, et temalt midagi küsida,

kokkus naine. Mees oli kahvatu, ta hüüled värisesid ning ta silmad vaatasid mingisuguse iseäraliku pilguga lavast vastupidises suunas.

Ka Natalja Petrovna vaatas sinnapoole — ning kokkus. Ülekülvatud briljantidest, siledaks soetud juustega, valges siidkleidis istus seal Lilly — mehe esimene naine — ta oli võluvalt ilus. „Ma ei tahaks teda enam ialgi elus kohata,” meenusid Natalja Petrovnale mehe sõnad. Hirmuga vaatas ta meest, ning nähes kannatuse ilmet mehe silmis, ütles tasakesi:

„Sõidame koju!”

„Miks?” küsis mees külmalt ning juhtis aeglaselt oma pilgu lavale.

Natalja Petrovna ei huvitunud enam mängust; ta teadis, et tema mees kannatab selle naise läheduse all, kes teda hülgas. Nüüd on see naine jälle siin ning piinab inimest, kes temale nii lõpmata kallis.

Mees oli jälle võlutud selle temale nii saatusliku naise ilust, ning ei suutnud silmi temalt pöörata. Sel hetkel ta unustas kõik. Ta nägi ainult Lillyt, oma Lillyt, kelle saatja vastu ta tundis pöörast armukadedust. Kui hästi sobisid ta valgele kaelale briljandid, mõtles Gorin,

imetledes Lillyt. — Kas võib teda hukka mõista; ta on ju teadlik oma ilust.

Ta vaatas oma kõrvalistuvat naist. Jumal, kui banaalne, kui väikekoodanlik näis see talle oma helesinises kleidis, oma laia pruuni näoga, klassikaliselt ilusa Lilly kõrval.

Korraga märkas Lilly Gorinit, suunas neile binokli ning vaatas kaua huviga Gorinit ja ta naist. Teda nähtavasti huvitas väga Gorin ja ta naine. Asjatult püüdis ta saatja võita tema tähelepanu. Lilly ei kuulnud teda ning kogu aeg jälgis oma kurjade tumedate silmadega Gorinite abielupaari.

Eesriie langes, rahvas tõusis kohtadelt. Lilly saatja ulatas talle toreda valge mantli. Korraga pöördus Lilly Gorini poole, noogutas võluva naeratusega pead ning väljus siis loožist. Natalja Petrovna, kes Lilly väljakutsuvat naeratust tähele pani, kahvatas. Ta nägi küll, et mees ei vastanud tervitusele, vaid haaras tooli toest, nagu kardaks kukkuda. Väikides aitas Gorin naisel palitut selga, väikides sõideti koju ja ainult jõudes oma mugavasse korterisse, kus teemasin neid juba laual ootas, ta nagu ärkas unest.

Hüpnos kadus. Gorin ärkas. Juues pool klaasi teed, Gorin vaatas naisele: see oli nii noor, nii lahke ning naise pilk nagu kallistas teda. Gorin tõusis toolilt ning põlvitas naise ees.

„Sind, ainult sind armastan,” ütles ta, kattes naise nägu suudlustega.

Jälle näis Natalja Petrovnale, et mitte teda ei taha mees veenda omas armastuses, vaid iseennast; kuid ta ei avaldanud seda millegagi, vaid suudles teda, ning ütles:

„Kas me ei sõidaks kuhugi paariks kuuks?”

„Ei tunne tarvidust selle järele,” — kostis Gorin, aimates naise mõttekäiku. — „Mind häiris küll veidi see kohtamine, kuid see möödub kiiresti.”

Nende sõnade juures teda haaras uuesti mälestus ilusast, hurmavast naisest, keda ta vist küll ialgi ei suuda unustada. Kuid ta ei lasknud mälestustel enda üle võimust saada.

„Nadjakene, meil on siin nii ilus,” ütles ta pool tundi hiljem, istudes töötoas kamina ees, „ainult üks puudub meil — laps.”

Noor naine punastas tahtmatult ning langetas pea.

Õo veetis Dimitri Gorin rahutult. Homikul toodi talle kiri. Heites pilgu kirjale, kahvatas Gorin. Kiri oli Lilly käest,

Soome sõitjad proovige

Oxygenol vabriku

harrastatud kõrgevääruslikke saadusi

Oxygenol

hambapasta ja suuvesi

Diamond

kreem, päivitusõli, eau de cologne ja seepi.

Transpirol

higistamise vastu

Aqua Vera

habemeajamise vesi enne habemeajamist

A v e r a

habemeajamiskreem j. n. e.

kas lugeda seda? Millest ta võiks kirjutada — jälle midagi haavavat? Ta tahtis juba kirja hävitada, kuid uudishimu, või oli see midagi muud, sundis teda kirja avama ja lugema.

„Eile nägin Teid ja veendusin, et olete õnnelik, see rõõmustab mind. See teadmine võttis ränga kivi mu hingelt.

Olen Teie ees süüdlane.

Lilly.”

Milleks see kiri? On see pilge või hiline kahetsus? Ta ei suutnud iialgi aru saada, kus algas selle naise juures vale ja kas peitus mõnikord ka tõe tema sõnades. Gorin näitas kirja naisele.

„See on julmus,” ütles naine väriselval häälel. „Millal ta kord sind rahule jätab?”

Oli ilus talvehommik. Gorin väljus varrem kui harilikult, et teha enne teenistusse minekut veel lühikese jalutuskäigu. Ta armastas neid varajasi jalutuskäike. Suveaias on vara hommikul nii vaikne, ei ole ühtegi inimese hinge näha. Kuid vaevalt oli ta jalutanud mõned minutid, kui silmas daami endale vastu tulevat.

Gorin tundis elegantse kuju ja kõnnaku järele ära, et tulija oli Lilly, ning seistas. Kuid naine kiirendas käiku ning jõudes mehe juurde, sirutas talle käe vastu.

„Tere, Dima,” ütles ta lihtsalt, nagu oleksid nad alles eile lahkunud, nagu ei oleks nende vahel tülisid ega abieluluhutust olnud.

Mees kergitas vaikides mütsi.

„Pidasin teid viisakamaks kui teie tõesti olete. Ootasin teilt vastust oma kirja peale.”

Ta vaatas naeratades mehele silmi, nagu lõbu tundes mehe segadusest.

„Mulle näib, et meil mõlemil ei ole

millestki kirjutada ega kõnelda.” Ning kergitades uuesti mütsi tahtis mees edasi sammuda.

„Eksid,” ta haaras mehel käisest. „Meil on paljudi teineteisele ütelda.”

Ta naeris.

„Sa oled nüüd teise naise mees,” jätkas Lilly, „inimene, kes mind vihkab. Sa ju vihkad mind, Dima? Näen seda isegi. Tähendab, meie vahel on terve kuristik.”

„Teie olete ise selles süüdi,” vastas mees külmalt.

„Seda parem,” ütles naine rõõmsalt. „Sa tead ju, et ma takistusi armastan.”

Mees kehitas õlgu.

„Ära vihasta. Sellisena nagu sa praegu oled — rahulikuna, külmana meeldid sa mulle. Niisuguse mehe järele olen ma valmis kas või üle kuristiku kargama.”

„Jätke oma mittekohased naljad, Lilly Pavlovna.”

„Kõnelen tõtt; mõtle ometi, ma ei saanud kogu ööl magada, peale seda kui sind teatris nägin.”

Nähes, et mees tahab lahkuda, jätkas ta:

„Oota ometi, ma ei hammusta ju sind, jalutame veidi. Kas sa ei näe, kui vara ma jalutama tuln, seda teen ma ilu säilitamiseks. Pariisi arstid soovitasid seda teha.”

Mees kõndis vaikides ta kõrval.

„Sinu uus õnn on sind tummaks teinud,” algas naine jälle, nähes, et mees ei kavatse temaga kõnelda. „Kas mäletad, kuidas sa mind oma lobisemisega ära tüütasid?”

„Teie harjutasite minust kõnelemis- tahte,” ütles mees kibeda pilkega.

„Kas tõesti? Kuid nüüd tahaksin sind jälle rääkima õpetada.”

„See on õige raske.”

„Kuid mitte võimatu,” ütles naine ede-

SALICNAC-GOGNAC

No. 38 V. S. O. P. Fmk. 164:— 85:— No. 377 V. O. S. 134:— 70:—

No. 39 Fine Champagne 118:— 62:—

Heidsieck Monopole Champagne

No. 802 Monopole Fmk. 80:— 47:— No. 803 Monopole Red Top Fmk. 94:—

No. 802 Dry Monopole Fmk. 104:—

Vouvray-Chateau Moncontour

No. 859 Fmk. 50:— 29:—

valt. „Ära narri mind, Dima: tead ju, et ma armastan lahendada raskeid ülesandeid.”

Gorin vaatas naisele, see oli hurmay, mees värises nagu palavikus. Surnuks peetud kirk ärkas tas uue jõuga. Suudelda oleks ta tahtnud neid naeratavaid huuli.

„Jumalaga, Lydia Pavlovna,” ütles ta kergitades kübarat, ning lahkus kiirel sammul.

„Argpüks,” hüüdis naine talle järele ja naeris valjusti. „Nägemiseni, Dima, küll kohtume veel.”

Gorin jooksis peaaegu, et aga kiiremini pääseda selle naise lähedusest, kelle juuresolek temalt enesevalitsemise riisus. Oleks see naine teda käskinud paigale jääda, ta ei oleks suutnud eemalduda. Nii siis oli kõige õigem kiiresti kaduda.

Naisele kodus ei rääkinud ta sõnagi sellest kohtamisest.

Sukad ja kindad
ostame
HELSINGIST



Cri

ALEKSANDRI T. 38
HELSINGI

II.

Gorin muutus närviliseks, haiglaseks, ta ei saanud öösel magada, päevade viisi istus ta lukustatult oma kabinetis ega rääkinud kellegagi sõna.

Natalja Petrovna õnnestus viimaks kuidagi teda oma õe juurde maale meelitada. Maal muutus Gorin rõõmsamaks. Uus ümbrus ja see, et ta Lillyt enam ei näinud, mõjusid talle hästi.

Linna tagasi jõudes leidis ta oma kirjutuslaualt kirja; ta ei imestanud sugugi, näis nagu ootaks ta seda kirja.

„Dima,” luges ta kirjast. „Kus viibid Sa? Tahaksin Sind näha — mul on palju, õige palju Sinuga rääkida, see on vältimatu. Ootan Sind täna, homme, kogu nädala! Kas tuled? Praegu küll võõras, kuid kui tahad siis Sinu oma

Lilly.

P. S. Inglise tänaval nr. 22.”

„Ta on segaseks läinud,” mõtles mees, rebides kirja väikesteks tükkideks ning visates tükid tulle, „peale seda põrgut, mis ta mulle meie kooselu ajal valmistas, peale seda vihkamist, mida ta minu eest isegi varjata ei püüdnud — niisugused kirjad!”

Kuid kuskil kaugel südamesopis, kuhu ta oli peitnud oma meeletu armastuse Lilly vastu, võidutses rõõm.

„Kellelt sa kirja said,” küsis Natalja Petrovna lõunalauas.

„Keegi sõber kirjutas,” ütles mees ja punastas. (Tal oli veel see rumal, noorusele omane komme punastada.)

Noor naine vaatles teda uurivalt.

„Mitja, sa ei oska valetada,” ütles ta leebelt. „Ütle, kellelt oli kiri?”

Natalja Petrovna kahvatas.

„Kas tõesti jälle tema käest?”

„Jah, ära küsi, näed ju, et see kiri mind ei rõõmusta.”

„Mis ta sulle siis kirjutab? Palun näita mulle kirja.”

„Põletasin ta ära.”

„Minule näitamata.”

Armukadedus tõrkas naisest.

„Oli seal siis mingisugune saladus, et sa ta tulle heitsid minule näitamata?”

„Ei, ainult lollus, mis ei vääri rääkimist.”

„Kuid mina tahan seda lollust teada,” kaitses kindlalt oma õigusi noor naine, visates suuräti lauale ning oodates ristis kätel vastust.

„Jumal, mida peaksin valetama?” mõtles Gorin. „Ma ei või ju ometi ütelda talle, et Lilly mind ootab, minu järele igatsust tunneb.”

Natalja Petrovna ei oodanud vastust, ta astus mehe juurde, pani käe õrnalt ta kaela ümber ja vaatas mehele, pilk täis muret.

„Ta vististi haavas sind? Sa ei taha mulle rääkida, kardad mind kurvastada — on see nii?”

Gorin tundis, et peab valetama selleks, et rahustada naist, ning tegi jaatava liigutuse.

„Kuidas ta tohtis seda teha? Sina oled

nüüd minu oma ja ma ei luba sind haavata."

"Nüüd küll võõras, kuid kui tahad, siis Sinu oma," meenusid Gorinile viimased read kirjast. Kui naine ainult aimaks! Valjusti aga ütles ta:

"Jäta see hullumeelne naine, ma olen temast tüdinenud."

"Selle üle on tarvis tõsisemalt mõtelda," ütles Natalja Petrovna. "Sina oled sellest kohtamisest saadik teatris hoopis muutunud. Ma näen ju, et sa kannatad. Ja mis ta siis nüüd veel sinust tahab, nüüd, kus olete teineteisele võõrad?"

"Kui tahad, siis olen jälle Sinu oma," helisesid Gorini kõrvus sõnad.

"Ja miks peaksid kurvastama tema haavamiste üle, see ei ole ju armastatud naine, kes sind haavab, vaid vastumeelseks jäänud naine."

Mees vaatas õrnalt naisele ja mõtles endamisi: „Vaenekene! Iialgi ei pea sa teadma, mis minu südames sünnib, iialgi ei tohi sa aimata, et abiellusin sinuga ainult selleks, et pääseda sellest naisest, keda armastan kõigest südamest. Nüüd mõistan, et keegi mind ei suuda päästa. Kui ainult sina, minu kallis laps, midagi ei aimaks." Ta kattis naise näo suudlustega.

Teisel päeval tööl olles toodi talle jälle Lilly kiri.

"Dima, ootan Sind juba terve nädala. See on toores Sinust lasta nais-terahvast oodata. — Tule.

Lilly."

Gorin ei läinud, ega rääkinud ka kellelegi sõna kirjast. Päevad möödusid päevade järele. Lilly ei annud enesest enam elumärki. Gorin rahunes vähehaaval. Ehkki seal kaugel südamesopis oli nii kurb ja raske.

Nähes meest rahulikuna, säras ka naise nägu rõõmust.

Ta isegi ei ärritunud, kui kord jalutades Neeva kaldal nad kohtasid Lillyt, ja see hüüdis rõõmsalt: „Tere, Dima!" Natalja Petrovna ei hoolinud ka sellest, kui tundis, et mehe käsi, mis teda toetas, väris. Noorele naisele ei tulnud mõttesegi, et tema mehe südamesse oleks võinud jääda tilgakenegi armastusest oma endise naise vastu.

"Kõik on ju möödas," mõtles ta. „Eks valinud ta ju mind, et alata minuga koos uut elu? Kas ei ole ta minu oma?" Ta pani mehe ärrituse Lillyga kohtamisel

vihkamise arvele. Haav ei ole veel täiesti kinni kasvanud, kuid aeg, õrnus, ning piirita armastus aitavad teda sellest üle saada, — ja kõik möödub!

Kuid Gorin, istudes kamina ees ja suitsetades, võrdles sageli mõlemaid naisi. — Mõistus kõneles ühe kasuks, aga süda igatses teist.

Üks naistest kasvas korralikus perekonnas, mõistliku ema hoole all. Teine aga juba varajasesst lapsepõlvest saadik, hellitatud isast, ei tunnud oma ema, kes perekonna oli maha jätnud. Vanakeneisa oli teadusemees ega osanud last kasvatada. Sageli kõneles ta kurvalt Gorinile: „Ema ja tütar on mõlemad hingeliselt tõbised, nende peale ei tohi vihastada — nendega peab olema kaastundmust, mu sõber."



SOOME VAIBAD
JA KÄSITÖÖD
KUTSUVAD!

Helsingisse sõites tutvunege

**NEOVIUS'E ALALISE
VAIPADE JA KÄSITÖÖDE
NÄITUSEGA**

Näitusel leiata suures valikus kauneid vaipu.

KÄSITÖÖLEHES

„VIRKAUS- ja NEULETYÖT-LEHDEN“

järele valmistatud käsitöid, mustreid ja muud.
Näitus asub KALEVANKATUL 12, II korral,
tel. 258-11 ja on avatud harilikul kontoriajal.

Sisepääs tasuta.

TERETULEMAST TUTVUNEMA!

OSAÜHISUS **NEOVIUS**
VAIBA JA LÕNGADE ÄRI

Asutatud 1889. a.
HELSINGIS, VIIBURIS JA TURUS

Gorin, kes oli äia targutustega läbi imbinud, oskas ka ainult kaastundmust tunda oma ekstsentrilise naise vastu, kes võttis mehe järele suurema summa raha ja kadus mõneks ajaks välismaale. Viimaks ajas Lilly ta minema, lootes abielu miljonäriaga, ja mees lahkuski haavunult. Nüüd on ta teise naise mees. Ta ei peta oma sinisilmalist Nadjat. Oh ei! Selles on ta kindel.

III.

Jõudis kätte maikuu. Kuum ja lõhnav. Gorinid kõnelesid maalesõidust. Mõlemad armastasid loodust, maa üksindust ja vaikust, põldusid ja metsa ning lõkese laulu. Mai lõpus lootis Gorin kaheks kuuks puhkust saada.

Kord õhtul istus Gorin jälle oma töötoas kirjutuslaua ääres, tema kõrval tugitoolis istus Natalja Petrovna ja luges. Helises uksekell ja teenija tõi telegrammi. Telegramm oli ühelt vanalt sõjaseltsimehelt: „Mul on tarvis Sinuga rääkida, sõida kella kolmese rongiga. Asi on õige tähtis.

O.”

„Mis tal õieti rääkida on nii tähtsat,” mõtles ehmunud Gorin. „Kas ei ole ta ehk oma varanduse mängus kaotanud?”

„Jumal hoidku!” ütles Natalja Petrovna hirmunult. Sel juhul pead kindlasti sõitma.”

„Muidugi sõidan,” kostis Gorin.

Teisel päeval saatis Natalja Petrovna meest Balti jaama. Viipas talle veel lahkimiseks käega, kui rong juba liikuma hakkas, ning läks siis rahulise südamega koju. Gorin, kes istus peaaegu üksinda esimeseklassi kupees, suitsetas, võttis lehe ja tahtis lugema hakata.

Keegi istus ta vastu pingile. Gorin vaatas üles ning jahmus: tema vastas istus Lilly üleni mustas.

„Missugune õnnelik juhus!” ütles ta naeratades. „Kuhu sa sõidad, Dima?”

Gorin ei suutnud ärrituse pärast kohe vastata, viimaks ütles ta:

„Sõidan sõbra juurde Peterhofi.”

„Ah Peetri juurde!” naeris Lilly. „Ja ilma naiseta?”

„Nagu näed,” kostis mees kuivalt.

„Ütle, kas sind ei huvitanud põrmugi, miks ma sind rahule jätsin?”

„Ei sugugi mitte.”

Gorin võttis jälle ajalehe kätte.

„Jutustan sulle siiski,” ütles Lilly, võttes mehe käest ajalehe. „Sa haavasid mind ja ma sõitsin jälle Pariisi, et unus-

tan sind seal, kuid näed, ei suutnud ja sõitsin tagasi.”

Ta silmis värisesid jälle tulukesed.

„Ma jõudsin alles ülelele siia,” jätkas Lilly oma juttu. „Ja täna istun juba sinuga koos siin, kas ei lähe kõik kiiresti?”

Gorin ei vastanud sõnagi ja vaatas aknast välja.

„Ma olen õnnelik, et saatus meid jälle kokku tõi.” Ta asetaski oma väikese, kitsa sõrmustega kaetud käe Gorini käele — mees võpatas.

„Ah, elekter...” naeris Lilly. „Ütle, kas armastad oma naist?”

„Ma ei oleks ju muidu abiellunud.”

„Kes teab. — Sa valetad ju, Dima,” jätkas naine juba tõsisema häälega. „Sa oled ju valevanduja: muidugi, ära vahi nii imestunud. Sa vandusid mulle, et iialgi ei armasta kedagi teist, kui ainult mind — mäletad sa?”

„Ei mäleta, ega taha ka mäletada,” ütles Gorin näilise rahuga, kuid tundis kohkudes, et külmus temas sulab nende silmade spoosuse all, selle naise läheduses. Lilly lõi käsi kokku.

„Ja sina loed ennast ausaks inimeseks?”

„Selles ei ole mingit kahtlust,” ütles Gorin, tahtmata naeratades.

„Kuid sa vandusid ju mulle kogu elu ajaks! Sa petsid mind, Dima!” Gorin hoidus naermast ja vaatas jälle aknast välja.

„Sa ei või oma naist armastada,” jätkas Lilly — „peale mind... teda? Ma ei usu seda.”

Gorin vaikis.

„Ma olen ju ilus, eks ole, Dima?”

„Ma ei leia seda,” ütles Gorin ikka veel vaadates aknast välja.

„See on juba liig! Säh sulle sinu haavamise eest.”

Lilly kargas üles ja suudles Gorini otsa huultele.

Mees tõusis üles, ta tuikus.

„Andestage, Lydia Pavlovna, ma lähen teise vagunisse — ma ei taha kauem olla maailma naeruks.”

THOMAS CLAYHILLS & SON — TALLINN

SPEDITSIOON — LAEVAAGENTUURID — PRAHTIMISED

OMA LAOD OTSEÜHENDUSE RAUDTEEGA — OMAD PUKSIIRLAEVAD

KORRALISED LAEVAÜHENDUSED:

TALLINN — STOCKHOLM • TALLINN — STETTIN

TELEFONID: 435-58, 435-26

TELEFONID: 435-58, 435-26

„Keda sa kardad?” Lilly vaatas ringi.
„Nelja seina? Istu, või ma suudlen sind jälle.”

Ta tõukas mehe istmele.

„Jumal, mis ta minuga teeb,” mõtles Gorin, kuid istus.

„Kuidas küll aeg kõik muudab,” ütles Lilly kurvalt. „Ma ei oleks iial võinud arvata, et minu suudlused sind haavavad. Mõtles ometi,” jätkas ta, joovastades meest oma silmade nõidusliku iluga. „Viimasel ajal ma unistasin sageli sinust, nii külmast, ligipääsmatust, nagu ma sind viimast korda nägin. Tead sa, Dima, sinu silmade tinavärvi läige on hurmav.”

Ta lobises niiviisi kuni Peterhofini. Kord lähenes ta Gorinile õrnalt, siis jälle pilgates teda.

Viimaks peatus rong, Gorin tõusis omalt kohalt, ärritusest kahvatu ja sammus ukse poole.

Lilly peatas teda.

„Kas meie ei einetaks koos, Dima?” ütles ta.

„Te teate ju, et mu sõber mind ootab,” ütles Gorin, tundes teravat valu mõtte juures, et peab lahkuma Lillyst.

Lilly naeris valjusti.

„Peeter ei mõtlegi sind oodata.”

„Ta saatis mulle telegrammi.”

„Vaata, Dima, kes sulle selle telegrammi saatis,” ütles Lilly rõõmsalt naerdes ja ulatas Gorinile kviitungi.

„Teie!” hüüdis Gorin.

„Jah, mina. Eks ole, see oli suurepärane mõte? Tahtsin veeta selle päeva sinuga... ja minu plaan on hiilgavalt korda läinud. Noh, kas läheme einetama? See oleks nii lõbus, kinnitan sulle. Me einetame koos kui kaks vana sõpra. Ära nii pahaselt vaata. — Kas tuled?”

Gorin tundis, et õigem oleks lahkuda. Ta kortsutas käes kinnast.

„Dima, naine palub sind, noh, mis sa ütled?”

„Ma sõidan järgmise rongiga tagasi.”

„Kuid see läheb ju alles tunni või poolteise pärast. Einetame koos viimast korda nagu sõbrad ja lahkume siis igaveseks.”

Võimalus einetada koos, veel mõned tunnid näha Lillyt, kuulda tema rõõmust lobisemist, kõik see haaras Gorini. Ta sõnas naeratades:

„Kui naljakas see ka ei ole, ma olen valmis teie soovi täitma.”

„See on sinust väga armas! Ma olin kindel, et suudan sind veenda jääma, ja mis seal siis lõpuks halba on?” lisas ta kavalalt.



„Päivitusõli”

annab nahale ilusa pruuni jume. Pehmendab nahka ja hoiab ära kestenduse

A-s. Prov. JUL. LILL.

Ta toetus Gorini käe najale, ning mõlemad sammusid rõõmsasti puhveti poole. Nad istusid teineteisest eemale. Oieti ei olnud praegu peale nende kedagi saalis.

Kui keegi saali astus ja nende poole vaatas, ütles Lilly:

„Ma olen kindel selles, et meid peetakse armastajapaariks: nad ei suudaks kuidagi uskuda, et oleme juba lahutatud.”

Siis nähes, et Gorin vaikib, ta lisas:

„Palun sind, Dima, ole veidi rõõmsam, see on ju meie viimne kohtamine, anna mulle ometi võimalus mäletada sind lõbusana. Sa istud ju praegu nii kurva näoga, nagu viibiksid iseenda matusel.”

„Kas tellime šampanjat?” küsis Gorin vastuse asemel.

„Muidugi, tean ju, et viin elustab sind. Telli pudel, kaks, kolm, tahan sind näha naermas.”

Gorin ei suutnud rääkida, ta oli tulvil patust õnne. Millega ta lunastab kõike seda selle teise juures... Kuid Lilly, nagu mõistes mehe mõtteid, tõstis klaasi sõnadega:

„Naise terviseks, keda ma vihkan. — Sinu naise terviseks.”

„Täna. Mis ta teile kurja tegi, Lydia Pavlovna?”

„Ta võttis sind minult,” ütles Lilly.

„See tähendab, ta võttis selle maast üles, mis teie ära viskasite,” parandas Gorin naeratades Lilly sõnu.

„See ei tähenda midagi, et viskasin, kuid see oli minu omandus — ma ei armasta, et võetakse minu asju.”

Mees kehtas õlgu, kuid Lilly asetas klaasi lauale, vaatas Gorinile otsa ja küsis:

„Dima, ütle tõtt, kas oled õnnelik?”

„Väga. Minu naine on tore inimene.”



Tähelepandavamaid

HELSINGI vaatamisväärsusi

on

HOK restoran

„KLAASPALEE“

HELSINGI kesklinnas
HEIKINKATUL.

Heikinkatul (Heikitänaval) asetseb moodne funki stiilis ehitus „Klaaspalee“, mis on Soome pealinna uuemaid nägemisväärsusi. Selles ehituses asetseb Soome suurim ja ajakohasem restoran

HOKI RESTORAN „Klaaspalees“

Sinna suundub iga matkaja, et peletada väsimust moodsas, meeldivas ümbruses. Õhurikkal rõdul, öitsvas talveaias, või suures restoranisaalis nautides Soome praegusaja kõõgi maitsevaid rooge. • Ainult paari minuti tee jaamast. • Omnibuse liini otseses läheduses. Täieliku alkoholiste jookide õigusega. Ilma jootrahata.

HOKI RESTORAN „Klaaspalee“



„Mitte niisugune kui olin mina,“ ütles Lilly naerdes, kuid ta häälest kõlas midagi vaenulikku, kurja.

Gorin kahvatas.

„Jumaldan teda.“

„See näib sulle ainult nii,“ ütles Lilly pilkavalt. „Kuid nüüd joome oma mineviku terviseks.“

Istudes jälle vagunis, muutus Lilly tõsiseks, isegi kurvaks. Ta hakkas kõnelema sellest, kui õnnetu ta on, kui üksik.

Gorin istus mõttes. Ta ei suutnud iialgi taluda Lilly pisaraid. Ja Lilly nuttis nii kibedaid pisaraid, et Gorin oleks meeleldi ta ette põlvitanud ja täitnud kõik ta soovid. Kuid ta istus liikumatult, ta ei püüdnud teda trööstidagi, mõistes, et tal ei ole õigust seda teha. Mis ütleb ta kodus naisele? Kuidas vaatab ta naise ausatesse silmadesse?

„Ei, see elu ei meeldi mulle,“ ütles Lilly. „Arvasin, et vabadus ja raha teevad õnnelikuks. Ei, ainult sinuga olin õnnelik. Oh, kuidas ma vihkan sinu õnnelikku naist,“ jätkas ta. Siis korraga kuivatas pisarad ja sirutas käe Gorini poole.

„Näita mulle oma laulatusesõrmust.“ Gorin rõõmustades, et Lilly enam ei kaeba, võttis sõrmest sõrmuse ja ulatas Lillyle.

„Kus on meie laulatusesõrmus? Sa viskasid ta muidugi minema?“

„Teie nõudsite teda ju minu käest tagasi.“

„Mina, ja ikka jälle mina. Sinu arvates olen ainult mina kõiges süüdi. Sa hakkad varsti tõendama, et mina sundisin sind teistkorda abielluma.“

Lilly pistis sõrmuse sõrme.

„Ma ei anna teda sulle enam tagasi.“

„Sa pead andma.“

„Natalja kurvastab,“ osatas Lilly. „Noh, las ta kurvastab pealegi, mis see minule korda läheb, mina tahan kanda sinu sõrmust.“

„Niisugune teie olete!“

„Jah, kuid sõrmust sa siiski ei saa.“

„Iga nali on hea,“ ütles Gorin tõsiselt, „niikaua kui ta kedagi ei haava, kuid minu naine ärritub ja kurvastab, kui näeb, et mul sõrmus puudub sõrmes, sellepärast palun teid mulle sõrmus tagasi anda.“

„Ei, seda ma ei anna tagasi,“ ja Lilly hakkas kinnast kätte panema.

„Seda teie ei tohi teha.“

„Kui tore!“ ütles Lilly. „Meie vahel on juba saladus — tänane päev. Sest sa ei lähe ju ometigi rääkima armunud ja

armukadedale naisele, et einetasid minuga."

„Muidugi räägin," kostis Gorin julgelt. „Kohtamine teiega oli ju juhuslik."

„Kuid ta ütleb kohe: Miks sa ära ei tulnud, miks sa einetasid temaga ja sõitsid seltsis tagasi. Miks?"

Jah, see on tõsi. Kuidas rääkida naisele, et ta veetis selle päeva Lillyga.

„Noh, näed sa," jätkas Lilly, jälgides meest. On ju võimatu rääkida. Tähenad, meie vahel on saladus."

„Palun teid, andke mulle sõrmus tagasi."

„Ma annan küll, kuid tingimusega, et tuled ise homme ta järele."

„Jumal teiega!" hüüdis, peaaegu karjus Gorin, kohkudes mõttest minna Lilly juurde

„Miks siis mitte! Olen ma pidalitõbine! Ma ei teinud ju sulle täna midagi kurja, ma ei olnud isegi tujukas."

„Ei, miski hinna eest." Ta kattis näo kätega.

„Kuidas soovid, kuid ma näitaksin sulle meeeldi oma korterit; jooksime teed ja lahkuksime. Sinule on see ju ükskõik, kuid mina oleksin õnnelik," ütles Lilly tõsiselt.

„Ütelge, Lydia Pavlovna, kas tahate kogu elu vältel mängida inimeste pühamate tundmustega?"

„Kuidas?" Ta vaatas kohkunud pilgul mehele ja ütles: „Kui nimetad kahetsust mängimiseks, siis mängin ma muidugi."

„Sa oled võimatu naine," ütles Gorin, vaadeldes imestusega naist.

„Kas tuled siis?"

Mees raputas pead.

„Noh, tea siis," ja Lilly hääl oli kuiv ja kalk, „kui sa ei tule homme, siis tulen mina ülehommeste teile ja annan sõrmuse sinu naise kätte."

„Seda teie ei tee!"

„Sa tunned mind. Kui ütlen, et tulen, siis tulen ka kindlasti, kui see ka mu elu maksaks."

„Aus inimene ei tohi teie soovi täita."

„Miks siis mitte? Veetes päeva minuga sa ometi ei armasta sellepärast oma naist vähem ega hävita millegagi oma õnne, homme sa tuled ju ka selleks, et tema rahu säilitada... et sõrmust kätte saada."

„Miks teie seda nõuate?" küsis Gorin abitult.

Lilly silmis süttis jälle fosfori läige.

„Tahan, et ometi kordki elus sa oleksid minu külaliseks. Mis seal hukkamõistetavat on? Vannun sulle, et see on viimast korda."

Nad jõudsid juba linna.

„Aitab juba naljatamisest, Lydia Pavlovna, andke sõrmus kätte," ütles Gorin tõsiselt.

„Jah, kuid teatud tingimustel..." Rong peatus. „Anna oma sõna, et tuled. Ma usun su sõna ja annan sulle kohe sõrmuse tagasi."

Mõte kohata Nataljat ilma sõrmuseta, naise pärimised, kahtlused, need kõik kohutasid teda.

„Annan," ütles mees ja sirutas käe.

„Ausa inimese ausõna, et oled kell 10 minu juures," ütles Lilly.

„Ausõna." Ta võttis sõrmuse, pistis ta sõrme. Kui ta tõstis pilgu, ei olnud Lilly enam seal.

Ta hõõrus silmi.

„Kas ei olnud see kõik mitte ainult unenägu?"

Naine jooksis talle ukse juurde vastu.

„Mitja, kallim, küll oli see päev pikk ilma sinuta."

Gorin võttis naise embusse ja suudles teda. Talle näis, et ta käte vahel oli too teine, kes talle magusaid armusõnu kõrva sosistas.

Kui laua ääres laelambi valgus langes mehe näole, märkas naine tema ärevust ning kahvatust.

Mugavaid saapaid tarvitab iga turist

Teie ostate elegantsemad

jalanõud

moodsamast jalanõude

ärist HELSINGIS

Varuboden

„Klaaspalace"

Heikinkatu

„Ega sulle ometi midagi halba pole juhtunud, Mitja?” küsis ta murelikult.

Mees püüdis naeratada.

„Ei, mu sõber tahtis mind ainult näha. Kuid mul on peavalu: ma ei taha teed ja lähen parem magama.”

Ta suudles naist ja läks, naine aga istus veel kaua laua ääres ja mõtiskles. On juhtunud midagi erakordset, seda tundis ta oma armastava südamega.

Kui ta tasakesi magamistuppa läks, leidis ta mehe magamas, silmad seina poole: ta heitis ka pikali ja teeskles, et magab. Pool tundi hiljem ta nägi, et mees tõusis voodis istukile ning oli süvenenud mõtetesse. Päikese tõusu ajal väljus Gorin magamistoast, Natalja Petrovna hakkas arutama, mis ta peaks tegema, et mehe rahutuse põhjust teada saada.

Teelaua ääres ütles Gorin naisele:

„Tead sa, tahaksin täna sõita sinuga tädi Liisa juurde kogu päevaks.”

Naine vaatas uurivalt mehele näkku ning ütles:

„Kardan, et see pikk tee sind liiaks väsitab. Vaata, kuidas sa välja näed.

Mees punastas.

„Sul on õigus, mu pea valutab veel ikka eilsest saadik,” ta hakkas ajalehte lugema.

Midagi ei õnnestunud täna Natalja Petrovna käes. Mees, tulles töölt, leidis teda, võib-olla esimest korda elus, tegevusetana.

„Tõin tänaseks teatripiletid, ütles mees ja suudles õrnalt naist.

Natalja Petrovna oli üliõnnelik, oli ju teater tema armsam meelelahutus.

Kuid Gorin ei leidnud kuni lõunani endale kuskil rahu, ta jalutas siia-sinna. Kord läks ta kiirel sammul töötuppa, ning jäi seal keset tuba seisma, siis kõndis ta võorastetoas edasi-tagasi.

Enne lõunasööki tuli Natalja Petrovna mehe juurde töötuppa, arg ja rahutu.

„Mitja... —” algas ta, ja vaikis korraga.

„Mis sa tahtsid ütelda?” küsis mees hooletult.

Noor naine astus talle sammu lähemale ja langes vaikselt ta rinnale.

See õrnus oli mehele vastik.

„Mis on juhtunud? Räägi ometi, Nata,” küsis ta.

Siis ütles naine talle oma suure saladuse, et ta varsti emaks saab.

Gorin vaatas kohkunult naisele. Siis aga muutus ta meel rõõmsamaks ja tugevasti surudes Natat oma rinnale, ta suudles naise käsi, nägu, huuli.

„Meil on varsti laps,” ütles ta rõõmsasti, sõnade vahel suudeldes naist. „Jumal, missugune õnn! Hoi ennast hästi, kallim, lapse pärast, minu pärast...”

Nütüd oli ta otsus kindel, ta ei sõida Lilly juurde. See otsus rahustas teda — ta meeoleolu oli nii hea. Kuid keset eten-dust ta vaatas taskukella ja kahvatas: kell oli pool kümme. Ta tõusis püsti ja sosistas naisele:

„Mul on tarvis minna, see on äriasi, tunni aja pärast olen tagasi.”

Naine imestas mehe äkilise lahkumise üle, kuid enne kui ta midagi ütelda sai, oli mees juba kaugel.

„Tulen kiiresti tagasi,” mõtles mees, istudes autosse. „Lähen ainult selleks, et oma südametunnistust rahustada, lunastan antud sõna. Veel enne kui etendus lõpeb, olen ma juba tagasi. Minu armas, hea naisuke,” jatkas ta oma mõtteid. „Iialgi ei pea sa midagi sellest teada saama, kõik möödub nagu sünge unenägu — täna näen Lillyt viimast korda ja siis jään igaveseks sinu juurde.”

Voorimees peatus maja ees, milles elas Lilli. Gorin kargas autost, jooksis trepist üles, ning peatus hirmunult lukustatud ukse juures.

„Kas ei oleks siiski õigem tagasi pöö-

EESTI TURISTID!

Kui tulete Helsingi, tutvuge Soome suurima ja mitmekesisema kodukäsitöö esemete valikuga
HINNAD ODAVAD!

KODUKÄSITÖÖ O.-Ü.

TELLERVO

KALEVANKATU 3.

Yrjönkatu nurgal
Hotell Tornin vastas.

TELEFON 37-154

rata," läbis ta pead mõte, kuid üks avanes ja ta pidi sisse astuma.

Lilly, rietatud valgesse siidisse, ootas teda juba.

„Olen sulle tänulik, et tuled," ütles ta.

„Tulin ainult selleks, et oma lubadust täita, nüüd jumalaga."

Kuid Lilly võttis tema kübara, aetas ta lauale ning ütles: „Kuidas, sa tahad juba lahkuda? Pead ometi minu korterit nägema." Haarates Gorini kää, ta tõmbas mehe enda järel tuppä.

Gorin nägi ainult naise hurmavat ilu, ta pea hakkas ringi käima, ta tundis, et peaks kohe lahkuma sellest Veenuse koo-past, enne kui hilja on. Ta tundis seda elavalt, kuid järgnedes Lillyle, tundis põõrast rõõmu.

Toad olid hästi sisustatud, kuid Gorin ei näinudki seda; ta ärkas ainult siis, kui Lilly teda oma magamistuppa viis, ta nägi söngi kaetud siidi ja pitsidega.

Ta vaatas Lilly poole ja kohtas naise silmi, milles põles tuluke, mida ta nii väga kartis, kuid ühes sellega ka armastas.

„Võõras, kuid kui tahad, siis sinu oma," meenusid talle sõnad kirjast, ning püüdes üliinimliku jõuga enese üle valitseda, juhtis ta pilgu teisale.

„Noh, nüüd läheme teed jooma," kõlas noore naise rõõmus hää ja juba istusidki nad teelauas.

„Noh, nüüd on mu soov täidetud: ma võtan sind teega vastu oma korteris. See on ju õige tagasihoidlik soov, eks ole?" ütles Lilly naerdes. „Kuid mind teeb see nii õnnelikuks."

Gorin ei saanud ärrituse pärast sõnagi suust, kuid Lilly lobises rõõmsalt kogu aja, asetades Gorinile küsimusi ning ise vastates nendele. Ta oli uhke, kui tal mõnikord õnnestus kutsuda naeratust Gorini huultele.

Gorin vaatas kella.

„Mul on aeg minna," ütles ta. „Pea veel jõudma teatrisse, naine ootab mind seal."

„Kas lahkud juba?" küsis Lilly kurvalt.

„Lubage teile soovida kõike head elus," ütles Gorin.

Kuid Lilly ei lasknud tal lauset lõpetada.

„Istugem veel veidi enne lahkumist," ütles ta tõsiselt.

„Olgu," arvas Gorin ja istus. Ja Lilly aetas vaibale Gorini jalgade ette.

Gorin tahtis sellele vastu vaielda.

„Lase mind, tahan põlvedel sinult andestust paluda kõige eest, mis sulle olen teinud. Ära mõtle, et ma pole teadlik, kui raskelt ma sinu vastu olen eksinud. Andesta, andesta mulle!" Ning paluvalt tõstis ta Gorini poole käed.

„Jätke juba," ütles Gorin segaselt. Lilly palve oli ta peale sügavalt mõjunud.

„Mina olen, võib-olla sama suur süüdlane."

„Ei, sina oled — pühak, mina piinasin sind, kuid nüüd armastan, armastan!..

Ta haaras Gorini kaela ümbert kinni ja ta nägu oli mehele nii ligidal, et mees tundis ta kuuma hingamist, ning naise silmadest säras kirk, mis sundis meest pilku langetama.

„Pea lahkuma, pea kiiresti lahkuma kui ei taha kõlvatuks saada," läbistas mõte ta kirest tumestatud pead, ning ta kargas toolilt.

„Jumalaga," ütles ta läbi surutud ham-maste.

Lilly haaras ta käed ning sundis teda jõuga istuma.

„Ainult hetkeks, Dima. Luba sulle ainult paar sõna ütelda, siis võid minna, ma ei keela sind enam."

Ta toetas pea mehe rinnale ning sosistas:

Soomes maksab

Whisky Johnnie Walker	1/1	1/2
N 48 Red Label	Smk. 130.—	68.—
Cognac Bisquit Dubouché		
N 372 Special	134.—	70.—

„Sa andestad siis mulle, Dima, eks ju?”

Mees ei suutnud veel sõnagi vastata, soojad huuled surusid end ta huulte.

Korraga kerkis ta ette Nata, tema tulevase lapse ema, kurb näoke, ta ei suutnud hiljem enam mäletada, kuidas ta Lilly endast tõukas ning tänavale jooksis.

Lusikaid
Ehteasju ja
KELLASID

müüvad odavalt



Vennad Sundqvist

HELSINGIS

MIKONKATU 7

V.

Etendus teatris lõppes. Natalja Petrovna viivitas lahkumisega, abitult ringi vaadates, ootas ta meest. Viimaks jäi ta üksinda saali; lambid kustutati, vaja oli minna.

Istudes tõlda ta nuuksus südantlõhestavalt. Ta ei suutnud mõista, mis tema Mitjale on juhtunud, ta aimas halba.

„Jumal, kus ta ometi on?” — asetas ta endale juba kahekümnendat korda küsimuse. Koju jõudnud, keetis Natalja Petrovna teed ja jäi siis meest ootama.

Helises uksekell, ja Gorin astus söögituppa, ta istus naise kõrvale.

„Kuidas sa koju said, tuvike?” küsis ta, võttes klaasi teed.

„Kuhu sina jäid? Ma olin nii rahutu sinu pärast,” — algas naine, vaadates mehele silmi.

„Olin kuristiku kaldal, kuid mõte sinule hoidis mind hukkumast,” kostis mees pool naljatades, pool tõsiselt.

„Mis mõistukõned need on, Mitja,” ütles Natalja Petrovna. „See ei ole sinu vääriline.”

„Andesta. Ütlesin seda suure rõõmuga, lõpetasin täna ühe tõsise asja, mis mind juba kaua piinas.”

„Öösel?”

„Ohtul, lapsukene,” parandas mees õr-

nalt. „Nüüd olen ma muretu ja õnnelik. Kuid ära küsi minult midagi, ükskord jutustan sulle ise kõik.”

Naine vaatas mehele otsa ning nägi, et ta pilk oli selge, kadunud oli ka murekorts laubalt — ka naine rahunes.

Oma õrna hingega tundis Natalja Petrovna, et parem mitte küsida ja ütles rõõmsalt:

„Hea küll, ootan, kuni sa mulle ise räägid,” ja algas teist juttu.

Sel öösel ei tulnud Gorinile und, ehk ta küll suletud silmil voodis lamas.

Lilly hurmav kuju seisis ta silme ees — ja huultel tundis ta jälle Lilly sooje, niiskeid huuli... Siis võitis kohusetunne, ta püüdis mõelda Natale, oma tulevasele lapsele, oma kohustele, kuid hääl, millel piiramatu võim oli tema südame üle, ütles ikka jälle:

„Armastan sind, Dima, armastan!...”

Nii kestis see kogu öö.

Hommikul tööle minnes, leidis ta seal eest kirja. Kaua vaatles ta hirmunult ümbrikku, siis rebis ta kirja lugemata väikesteks tükkideks ja viskas ahju.

Gorin kannatas väga ja ei suutnud töötada. Kaasteenijad märkasid tema rahutust ning naljatasid selle üle.

Kodu poole sammudes mõtles Gorin, kuidas oma saladust paremini naise eest varjata.

Kuidas ehmatas ta, kui teenija talle ust avades ütles, et proua on haige, lamab voodis, ja saadeti juba arsti järele.

Ta viskas palitu toolile ning tõttas naise juurde. Naine lamas suletud silmil, ta oli kahvatu ja tumedad varjud olid ta silme all.

Gorin seisis kokkunult peatsis.

„See on minule karistuseks,” mõtles ta, ning istudes voodi kõrvale toolile, võttis ta ettevaatlikult haige käe pihku.

„Nata, mis sul on? Mis on juhtunud?”

Naine avas silmad, naeratas ja ütles rahustavalt:

„Ei ole midagi, armsam, see möödub. Mul olid ägedad valud ja saatsin arsti järele.

„Ärritasid sa ennast ehk millegagi?” Gorini hääl värises tahtmatult selle küsimuse juures.

Naine sulges jälle silmad, kuid raputas pead.

Gorin aga istus ja mõtles.

„Muidugi muretses ta minu pärast. Kui juba võõrad mu rahutust tähele panid, siis tema ammugi... Võib-olla teab ta kõik?...”

Hirm takistas teda edasi mõtlemast, ta haaras naise käed ja suudles neid.

Natalja Petrovna silitas ta juukseid.

„Mitja, ära muretse, tunnen ennast parimana.”

Kuid Gorin nägi, et ta kannatas, naise nägu kiskus valu pärast kokku, ta käed olid kuumad ja kuivad.

Gorin vaatles vaikides seda kahvatut, meeldivat näokest, ja mõte, et ta võiks teda kaotada, täitis Gorini südame õrnusega ja valuga.

Viimaks ometi tuli arst, vaatas ja kuulas haiget, ning lahkudes haige juurest, teatas Gorinile.

„Pean ööseks siia jääma.”

Õösel saadeti veel teise arsti järele.

Hommikul lamas Natalja Petrovna väsinult ja kahvatult oma asemel; toas valitses videvik, kuna kardinad olid alla lastud. Akende ette oli õlgi laotatud, et vähemgi müra haiget ei ärritaks.

„Ärge unustage,” õpetas arst, „et haige viibib elu ja surma vahel ja hoidke teda.”

Gorin oleks nüüd valmis olnud oma elu naise eest andma. Ehk küll haigetalitaja seal oli, ei lahkunud ta hetkekski haige juurest. Teda piinas rahunus, ta tegi endale etteheiteid. Südametunnistuse piin, viimaste päevade tormid, hirm, et Nata kõike teadis ja mõistis kõik, see ei annud talle rahu.

„Muidugi mõistis ta kõik,” mõtles Gorin, „ja nüüd järgneb sellele lapse, võib-olla ka ema surm!”

Meeleheitel pigistas ta pea käte vahele, ning Nata näis talle nüüd nii puhtana, nii kõrgena.

Talle meenus, missuguse taktitundega, missuguse õrnusega suhtus Nata juba esimesest kohtamisest saadik, kui targalt juhtis ta nende perekonna elu pulmapäevast alates.

Kuid tema, millega tasus ta kõike seda? Nata teadis ju, kui hullumeelselt ta seda teist kord armastas, ta pidi ju mõistma ja tundma seda külma sõprust, millega ta vastas Nata esimesele suurele armastusele.

Ja nüüd veel see uuesti tärpanud kirg! Ta vaatles jälle naise kahvatut nägu ja järsku tundis ta, et ei suudaks elada ilma temaga, et Nata on talle nii lõpmata kallis, nad on selle aasta jooksul nii ühte kasvanud; ta mäletas kõike seda õnne mis talle ta kodu pakkus, tänu Natale... Lilly nägu kerkis veel kord ta silmade ette, kuid ta ei tunnud enam kirge, ainult valu ja meeleheide valitsesid ta südames.

VI.

Niipea kui Nata vähegi oli paranenud, viis mees ta maale, võttes endale mõneks kuuks puhkust.

Kui tervendavalt mõjus neile põldude ja metsade õhk. Mõlemad abikaasad paranesid kiiresti — naine kehaliselt, mees hingeliselt.

Kolm nädalat hiljem, Nata, toetudes mehe käele, tegi juba pikki jalutuskäike mööda metsi, koju jõudes istusid nad rõdule ja lobisesid kuni hilisööni.

Gorin ei vastanud naise kõnedele enam lühikese „ei” või „jaaga”, vaid kõneles ka ise õige palju.

Gorin oli oma lapsepõlve veetnud selles majas. Lapsepõlve mälestused noorendasid teda.

Oli ilus soe juulikuu õhtu; mees ja naine istusid rõdul. Nende ees oli vana, suur, aed, mida juba mattis videvik. Ümberingi valitses vaikus.

„Siin on nii hea olla,” ütles Nata, „ma ei tahaks iialgi siit lahkuda.”

„Kes meid siit sunnib lahkuma,” ütles Gorin rõõmsalt. „Jääme esialgu aastaks siia.”

„Kas sul ei hakka igav?” küsis Nata.

„Ma usun ei. Kuid kui jääme, siis tahan ise majapidamist juhtida.”

„Oota veidi, Mitja, selle üle peab tõsiselt mõtlema.”

„Millest meil vaja on mõelda — meie sinuga oleme vabad linnud.”

Ta suudles naist.

„Küll on meil siin tore elada,” algas naine jälle peale mõneminutilist vaikust. „Me oleme ainult kolm kuud siin elanud,

ŠOKOLAAD

AKTSIA-SELTS

GINOVKER[®]

BISKVIIT

kuid juba see lühikene aeg on meid palju muutnud."

Mees surus tal vastuseks ainult kätt, tundes, et naine kõneleb tõtt.

„Seda teeb kõik loodus... Siin õpib inimene mõistma iseennast ja teisi. Sina ei ole mulle siin veel kordagi tõendanud, et armastad mind, kuid mina tean nüüd ilma sõnadetagi, et armastad."

„Mina..." algas mees, kuid naine surus talle käe huultele.

„Mõista mind õieti, mulle ei ole vaja sõnu, ma taipan ilma sõnadetagi."

„Nii siis," läbistas mõte mehe pead, „ta teadis juba siis kõik ja tundis kõik."

„Maal on nii ilus," jätkas Natalja Petrovna tõsiselt. „Ja kui meil lapsed on," — ta surus alla ohke, „siis peame kuni nende kooliealiseks saamiseni kasvatama neid siin, et neid karastada — üks ole tösi, Mitja?"

„Ma usun ka, et meie parimad kirjanikud olid sellepärast nii tugevad ja võimsad, et nad oma lapsepõlve veetsid maal," ütles Gorin mõtlikult.

*

Möödus neli aastat.

Nizzas, Avenue des Anglais mööda sammusid ühel selgel detsembrikuu hommikul naine, toetudes oma mehe käsivar-

rele, nende ees jooksis väike poisike. Mees oli energilise välimusega, see oli Gorin oma perekonnaga.

Nad olid kogu aeg elanud maal, ning otsustasid nüüd sõita Euroopas ringi, et siis kevadel jälle maale tagasi minna.

„Seal looduse läheduses on õige elu," ütles Gorin.

Ja Natalja Petrovna lisas mõttes:

„Seal elatakse õiget perekonnaelu."

Äkki tuli neile kolmele nurga tagant vastu üks teine paar. Daam oli elegant-selt riietatud ja vaatas üksisilmi Gorinit. Gorin tundis selles daamis Lillyt, kuid see kohtamine ei äratanud temas mingisuguseid tundmusi peale vastikuse.

Viisakalt kergitas ta kübarat ja sammus rahulikult edasi.

Siis vaatas ta oma lapsele ja naisele ning ütles:

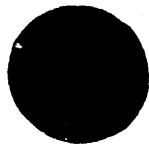
„Kas nägid? See oli tema."

„Ta on ikka veel väga ilus," ütles Natalja Petrovna.

„Ma ei pannud seda tähele," kostis mees rahulikult, ja noor naine tundis, et neis sõnades peitub tõde.

Jah, Gorin oli otsekohene — talle oli juba ammu selge, et ainult hingeline mõistmine armastatud inimesega loob selle suure kokkukõla, mida inimesed nimetavad õnneks.

Soomest niisama häid



SÄRKE

kui Inglismaalt

Kuulus „täismeeste riietus" **Emil Elo** valmistab oma tehastes Inglaslikke värvikindlaid ja kokkutõmbumatuid peosärke ning ameeriklaslikke, suvel eelistatud külgeõmmeldud kraega särke. Elo särgid on eriti sportlaste lemmikud, kuna need „istuvad" hästi ja on mugavad kanda.

1000 SORTI KAELASIDEMEID!

Helsingis käies külastage Soome suurimat spetsiaaläri!
Meie kauplus asub vastu raudteejaama, Rautatientori
ääres Mikonkatu 13.

Emil Elo oy

Perenaistele teadmiseks.

Kas on alumiiniumid tervisele kahjulikud

Viimasel ajal, lugupeetud perenaised, on esile kerkinud mitmesuguseid hoiatusi ja kirjutusi, nagu oleksid nägusad ja väga otstarbekohased alumiiniumist toidu- ja keedunõud tervisele kahjulikud.

Võttes seda asjaolu lähemale vaatlusele leiame, et sarnased kuuldused ei seisa tõe alusel, vaid on sarnaste inimeste tühijutt, kes kunagi ei armasta seista just tõe lähedal.

Tänu teadusele ja vastavaile eriteadlastele, kes seda katsete varal tõendanud, on kindlaks tehtud, et alumiinium pole ainult otstarbekohane toidunõudeks, vaid alumiinium kui niisugune on hädavajalik meie organismi heaolule ja korralikule toitmisele.

Alumiiniumi sisaldavad rikkalikult oad, läätsed, redised, kurgid, maasikad, rabarber ning teised, mis, nagu teie teate, on tervisele ja organismile väga kasulikud. Mitmesugused katsed loomade juures

alumiiniumi sisaldavate toitudega on näidanud, et alumiinium ei avalda takistavat mõju organismi ülesehitusele ega ka sigivusele. Ühe sõnaga, me võime julgesti ja põhjendatult alumiiniumi lugeda nende ainete hulka, mis on hädavajalikud meie organismile.

Tähelepanuväärt on ainult siin vast see, et ei ole soovitatav hapeterikkaid jooke ja toitaineid alumiiniumnõude sees hoida, kuid mitte seepärast, et see oleks tervisele kahjulik, vaid et maitse selle all kannatab.

Iga metallurg ja arst, kes on kokku puutunud selle küsimusega, võib teile eelpool mainitud asjaolu ainult kinnitada, ja sellepärast on soovitatav tarvitada majapidamises alumiiniumnõusid, millel on suur paremas emailnõude ees, sest sageli on juhte, kus email lõheneb, satub valmistamisel toidu sisse ja tekitab mitmesuguseid tervislikke rikkeid, kuna alumiiniumnõude juures seda karta pole.

Kurb sündmus

Tänavanurgal seisab auto. Autoomanik, noor daam, suitsetab juba kolmandat paberossi ning viskab viimse poole paberossi vihaseks tuhatoosi. Ta mõtleb parajasti, kas ei oleks siiski õigem ära sõita ja mehele, kes alati oodata laseb, homme telefoni teel tubli peapesu anda.

Sealt ilmub juba mees. Hingetu, lõõtsutav, avab ta autoukse.

„Oled sa hulluks läinud?“ hüüab daam. „Kas pead seda sobivaks — mind oodata lasta?“

„Lase mind ometi rääkida, Aliine! On juhtunud midagi hirmsat: minu parim sõber on enese maha lasknud. Veel on tal elu sees, kuid seisukord on täiesti lootusetu. Ta võib elada kõige rohkem veel ainult paar tundi. Olen ehmatusest päris segane.“

„Oh sa vaeseke! Tule istu enne autosse ja siis jutusta!“

„Abieludraama! Nelja aasta eest ta armus. Hoiatasin teda: „Otto, see naine ei kõlba sinule. Ta on närviline, sina ka.“

MOODSAIMAD

MEESTE RÕIVASTUSTARBED

ELEGANTSSED UUDISED

ERIALA: SÄRGID JA KAELASIDEMED

O/Y **CAP** A/B

HELSINGIS, PÖHJA ESPLANAADIL 27

Ta jookseb ühelt lõbustuselt teisele, sina ei hooli lõbudest. Tal ei ole raha, sinul on seda samuti vähe. Usu mind, ta ei sobi sinule. See abielu lõpeb katastroofiga." Kuid Otto ei hoolinud minu hoiatustest. Kui ilmus silmapiirile see naine, kaotasin mina igasuguse mõju temale. Nad abiellusid. Mina olin laulatuse juures käemeheks. Just enne laulatust tülitseid nad juba. Otto tahtis ainult kolmeks päevaks pulmारेisile sõita, naine aga nõudis, et nad kolmeks nädalaks sõidaksid. Naine sai oma õiguse. Pulmareisil käib üks äpardus teise kannul. Sealjuures on nad aga teineteisesse pööraselt armunud; vähemalt tean ma seda kindlasti, et Otto oma naist tõsiselt armastab. Ja tead, mis ma arvan: Otto ei ole mitte ise ennast tulistanud, vaid naine tulistas teda. Kuid ma vaikin parem. Ei tohi midagi tõendada, kui seda kindlasti ei teata. Hirnuäratavad silmad on sellel naisel — kurjad silmad. Pool aastat hiljem Otto tuleb väsinult õhtul teenistusest koju ja leiab oma suurimaks üllatuseks naise, kohver käes, seisvat keset tuba. „Mis siis on juhtunud?" küsib Otto. „Lassen lahutada — ma ei armasta sind enam," ütleb naine. Otto vihastab, karjub, lukustab ukсед, viimaks palub naist

Karl Pukk Vabaduseplats 1,
telefon 457-53

Kõiksugu koloniaalkaupu suures valikus, maiustusi mitmel selfi, kohvi. Kodumaa veinid, napsid ja liköörid suures valikus.

Õlu väljaviimiseks

jäädä. Naine jääbki. Sellest ajast peale valitseb ta veel rohkem mehe üle. Mees vihkab ning armastab ühtlasi seda naist. Need kannatused on talle sageli üle jõu. Ning täna see hirmus lõpp!"

„Kole!"

„Pean kohe jälle tema juure tõttama. Kaks arsti on seal."

„Kus ta praegu on?"

„Oma korteris. Seal see lugu juhtuski."

„Kus ta korter asub? Sõidutan sind sinna."

„Mere tänav 5."

Auto tormab edasi.

„Ega sa nüüd enam vihane ole, et hilistusid?"

„Muidugi mitte. Ma ei võinud ju aimata, et niisugune kurb juhtum sind takistas tulemast."

„Jah, väga kurb."

„Kahju, et mina neid inimesi ei tunne. Nad huvitavad mind. Kas naine ka praegu seal on?"

„Jah, ning mängib nüüd ennastsalgava põetaja osa. Sõida kiiremini, Aliine, muidu ei näe ma teda enam elusana."

„Jah muidugi! See oli sinust kena, et tulid."

„Ma ei tahtnud sind oodata lasta."

„Oleksin sulle tagantjärele meeleldi andestanud, Albert."

„Oled üks armas olevus, Aliine. Nii arusaaja. Palun sind, kiirusta!"

Roheline auto tormab edasi.

„Kas sa ei või kiiremini sõita? Mul on hirm."

„Kuid seadus keelab nii kiiret sõitu."

„Pagan võtaks! Politseinik annab praegu peatamiseks märku. Ma võin vihastada. Noh, rutem! Ikka veel ei ole luba edasi sõita. Kas see mees on magama jäänud? Nüüd, Aliine, lisa kiirust nii palju kui võid! Võib-olla tahab Otto, kui ta meelemärgusele tuleb, mulle veel midagi ütelda. Tappa võiksin ma selle naise!"

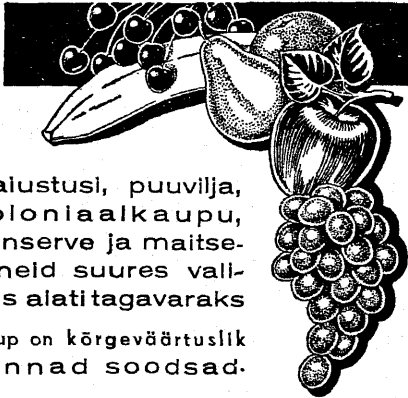
„On ta ilus?"

„Jah, väga ilus."

„Aliine, lisa kiirust, palun sind!"

„Teen, mis on minu võimuses."

„Nii! Nüüd paremale poole ümber nurga, seal ongi Mere tänav. Ah ei! Üt-



Malustusi, puuvilja, koloniaalkaupu, konserve ja maitseaineid suures valikus alati tagavaraks

Kaup on kõrgeväärtuslik
Hinnad soodsad.

TALOUSKAUPAN
myymälät

lesin ju, et paremale poole! Sa ei mõista ju autot juhtida!"

„No kuuled sa!"

„Andesta, andesta! Olen praegu meeletu."

„Noh, viimaks jõudsite kohale. Oled tubli poiss, tubli sõber. Nägemiseni, armsam!"

„Ela hästi! Homme helistan sulle."

Auto uks lüüakse kinni.

Albert tõttab majja, majast läbi teise tänavasse ja astub siis seal ootavasse autosse, milles teda ootab Betti Krause, tema viimane kallike, kellele ta pool tundi tagasi ütles, et peab külastama selles majas elavat vana rikast onu, kelle ainuke pärija ta on. Ta lubas, et külaskäik ei kesta üle kümne minuti, ja nüüd on ta juba õige kaua oodata lasknud.

Väike ja suur mees

Kuulus inglise vägede ülemjuhataja lord Roberts viibis kord ühes Londoni klubis koos mitme alles hiljuti klubi liikmeks vastuvõetud külalisega. Üks neist, kes esines klubis suure naljahambana, oli keegi haruldaselt pika kasvuga härra. Kui teda lord Robertsile esitati, kes teatavasti oli väikesekasvuline, püüdis ta ka kuulsa väejuhi arvel nalja heita, kes näis tema kõrval nagu kääbus hiiglase kõrval. Kätt teleskoobitaoliselt silma ees hoides, nagu ei võiks ta väikesekasvulist kindralit muidu näha, ütles ta kaugele kostva häälega: „Kuulnud olen teist juba sageli, kuid ma ei näe teid." Rahuliku häälega vastas lord Roberts oma sõprade suurimaks lõbuks: „Minuga on lugu just ümberpöörduvalt: näha võin ma teid hästi, kuid ma ei ole veel iialgi midagi teist kuulnud."

Bismarki seletus „entente cordiale'ist"

Kord küsis Bismarki tütar isalt, mis tähendab „entente cordiale".

„Näed sa," vastas isa, „seda ei saa ma sulle nii kergesti seletada. Sõnasõnalt tõlgituna tähendab see „südamlik kokkulepe", kuid mõte on natuke teissugune. Katsun sulle seda ühe näite varal selgitada. Sa olid täna õuel, kui ma Neeroga aiast tulin, ja vaatasid pealt, kui Diana suurt konti näris, mis talle õige hästi näis maitsevat. Neero nägi seda samuti, kargas Diana juure ja tahtis konti ära

võtta, mida Diana talle muidugi anda ei tahtnud. Tekkis väike kaklus, kuni ma mõlemad hoopidega tagasi ajasin. Kont jäi õuele lamama ja mõlemad koerad seisis eemal ning vaatlesid konti igatseval pilgul. Kumbki neist kartis teise kadedust, samuti ka minu keppi, ja sellepärast jäid nad aupaklikku kaugusse kondist ning kumbki ei usaldanud seda võtta. Näed sa, seda nimetatakse diplomaatias „entente cordiale".

Nõidus allkirjaga

Kuulus prantsuse romaanikirjanik Aleksander Dumas võitles hoolimata oma suurist sissetulekuist alatasa rahapuudusega. Võlausaldajate arv kasvas silmanähtavalt ja võlatähed, mis kandsid Dumas' allkirja, muutusid õige pea täiesti väärtusetuks.

Ühel päeval andis üks rahaandja Dumas'le allkirjutamiseks vekslit. Kirjutatud alla, arvas Dumas:

„Milline nõivõim on küll minu allkirjal. Mõne sekundi eest omas see paber veel vähemalt 6 sou väärtuse, nüüpea aga kui mina kirjutasin alla oma nime, ei maksa see paber enam midagi."



**SOOME
SÖITJADI**

Külastage
meie äri!

BULLEVARDI TÄN. 6

kus leiata odava hinnaga head kaupa, nagu kõike seltsi riideid, trikoo ja siiditrikoo pesu, sukki, käekotte ja muid daamide tarbeasju.

Niemeläinen

MILLEGA LÖBUSTASID END KROONITUD PEAD.

On vist vähe neid valitsejaid, kes meeleldi poleks kord ka oma seisuse unustanud, et sooritada mõnda tempu, kui selleks oli paras meeoleolu, ehkki need tujud mitte alati polnud süütud.

Nii harrastas Portugali kuningas Alfons IV lõbu — öösel lõbusate kaaslaste saatel oma pealinna tänavail hulkuda, möödaminejaid ehmatada, möödasõitvaid vankreile kive loopida ning jalutavaid paarikesi palja mõõgaga laiali ajada.

Vene tsaar Jaan Julm leidis lõbu selles, et laskis karud tänavale, ja kõverdus siis ise naerust, vaadates, kuidas tema alamad kiiresti joostes püüdsid endid metsloomade eest päästa. Sageli sundis ta lapsi elu ja surma peale kaklema; pääsis mõni laps sellest kaklusest eluga, siis tappis tsaar ta oma käega.

Inglise kuningas Eduard II sõitis kord oma sõpradega lootsikul mööda Them-

se'i jõge, ta peatus kaldal ning valmistas isiklikult toiduks juurvilja, mida ta ühelt aednikult oli ostnud.

Heinrich V austas kaks korda vanglat oma sealviibimisega, kord Londonis ja teinekord Coventry's, nimelt oli teda mõlemal korral vangistatud jooanud olekus rahurikkumise pärast tänaval.

Eduard I aetas kord jahil olles üle-meelikus tujus ühe pesunaise hobuse selga, ja vedas temaga kihla, et ta kogumise kohale hilineb. Tubli naine võitis aga kihlveo.

Venemaa valitseja Peeter III unistas sõjast. Ta käskis kord tulistada sajast kahurist korruga, et saada õige ettekujutuse lahingust.

Prantsuse kuningale Heinrich III meeldis riietuda naisena ning jalutada siis mingitud põskedega lossis ringi.

Karl IX leidis lõbu selles, et poetas ühe salga taskuvargaid Louvrée ning vaatas ise pealt, kuidas need ta külaliste ehteid varastasid.

Ka üks tema eelkäijaid, Karl VI unistas vempudest. Kord vaatas ta pealt kerjusena rietatud, kui kuninganna linna sõitis. Ta oli kogu hingega asja juures, nii et sõdurid, kelle kohuseks oli teed vaba hoida, teda siia ja sinna tõukasid, ja teda isegi löid. Ta naeris hiljem sageli nende hoopide üle, mis ta sel puhul sai.

Riietatud lihunikuna külastas Peeter Suur kord Londonis üht maskeraadi ja olevat seal ülihästi lõbutsenud. Teinekord seltsis ta ühe rühma Moskva koorilauljatega ja pistis suurima lõbuga taskusse rahad, mis talle ta alamad annetasid.

Kui Joseph II kord Moskvat külastas, sammus ta vanasse tsaaride linna oma enda tõlla ees, hobuste suukõrvalt kinni hoides, et vältida igasuguseid tseremoniaid ning austusavaldusi, mida ta südamest vihkas.

NII VÕI TEISITI.

Arst katsudes haige tuiksoont: „Kas on mees surnud, või on minu kell seisma jäänud.”

HELSINGISSE SÕITJATELE

soovitame külastada

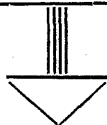
NISSENI

KOHVIKAUPLUST JA KOHVIKUT



Põhja-Esplanaadil 17

KAUBATURU ÄÄRES



HEA KOHV

HEA TEE

ABINÕU KAELAHAIGUSE VASTU.

Ühe ameerika linnakese linnapea, kes oli ühtlasi ka agar karskusetegelane, kannatas kaelahaiguse all ja arst soovitas talle iga õhtu juua õige kanget grogi.

„Aga armas tohtrihärra,” seletas haige, „olen kogu oma eluaja teisi manitsenud loobuda joomisest, kuidas peaksin siis nüüd ise neile halba eeskujuga andma!”

„Ah mis!” ütles arst. „Nõudke oma majapidajannalt lihtsalt kuuma vett habemeajamiseks. Rummipudelit ei tarvitse teil talle ju näidata.”

Linnapea alistus ohatas arsti nõudmisele. Mõni kuu hiljem läks arst kord linnapea majast mööda ja nägi väravas vana majahoidjat kurva näoga seisvat.

„Noh, mis teeb teie peremees?”

„Ah, tohtrihärra,” sõnas majahoidja, „ta on hulluks läinud!”

„Kuidas nii?” küsis kohkunult arst.

„Jah, mõtelge ometigi — ta ajab nüüd kümme korda päevas habet.”

UKS KOOLITUNNISTUS AASTAST 1830.

Laulmine: Üldiselt kaunis rahuldav.

Saksa keel: Edasijõudmist on märgata.

Olgu tal julgust jätkata.

Joonistamine: Ta joonistas vaikselt ja mitte ilma eduta.

Vihud: Vihud on silmale meeldivamaks muutunud.

Arvutamine: Suure ja elava huviga andub Klara sellele õppeainele.

UUS HAIGUS.

„Tere, härra doktor, tahtsin teilt nõu küsida oma kõhuvalu pärast.”

„Kõhuvalu pärast? Mina olen filosoofia doktor.”

„Filosoofia! Oi taevas, kas ka niisuguseid haigusi on olemas?”

VÖORASTEMAJAS.

Külaline: „Kui palju maksab tuba?”

„Esimesel korral 5 krooni, igal järgmisel korral natuke odavam.”

Külaline võtab mütsi ja sammub ukse poole.

„Kas teie ei taha siis tuba?” küsib peremees.

„Ei, teie hotellis ei ole nii palju koridasid.”

*

„M. on pilte maalima hakanud.”

„Kas ta ka midagi müüa saab.”

„Seda küll, eile müüs ta oma palitu.”

KOHTUS.

Kohtunik: „Kaebealune, kas olete abielus?”

Kaebealune: „Ei, kõrge kohus, need kriimustused näole sain eile habet ajdes.”

*

„Isand Mike tunneb üht head abinõu koide hävitamiseks.”

„Koide?”

„Jah, koide kaotamiseks vaipadest.”

„Ja see oleks?”

„Vaipu kepiga kloppida.”

„See ei surma ju koisid?”

Isand Mike: „Siiski, teie peate aga tabama iga üksikut koid.”

*

„Teie tahate abielluda minu tütreaga? Kui suured on teie sissetulekud?”

„Ma ei taha teie heatahtlikkusele minisugust piiri panna.”

*

Närviline mees avalikus kõnepunktis kärsitult: „Kas võin teile abiks olla numbril leidmisel, armuline proua?”

Noor proua punastades: Tänan, ma ei otsi numbrit. Ma lehitsen niisama, otsides oma lapsele nime.”

Ilusad suveilmad jätkuvad . . .

Nüüd igale mehele suveülikond
— ja loomulikult valge, kerge

staadioni-ülikond.

Elegantseid ja moodsaid flanell-, tweed- j. m. ülikondi, mis mees-tele meelejärele. • Suvepükste jaoks kantavaid erilisi pintsakuid suures valikus, meeldivais värves. • Staadionisärk täiendab staadioniülikonda.

Rutake valikuga!

Lassila & Tikanoja O/Ü.

VALMISRIIETE ÄRID
E. Esplanaadil 18.
Siltasaarenkatu 4. HELSINGIS.

„Inflatsioon maksis mul varanduse.”
„Ja minul mõistuse.”
„No-jaa, teie pääsete alati kergesti.”

*

Õpetaja: „Millest tuntakse hane vanadust?”

Karl: „Hammastest.”

Õpetaja: „Rumal poiss, hanedel pole ju hambaid.”

Karl: „Aga meil on, härra õpetaja.”

*

„Sinu elu on küll palju muutunud sellest ajast kui abiellusid.”

„Ei sugugi. Kui ma kihlatud olin, pidin alati poole ööni ootama, kuni Karla koju läheb. Nüüd pean poole ööni ootama, kuni ta koju tuleb.”

*

Minna, meie trepikäsipuu on alati tõl-mune. Kõrvalt Bernidel on käsipuu alati nii puhas.”

„Jah, neil on aga ka neli poega.”

„Eile pihtisin oma pruudile kogu oma musta mineviku.”

„Noh, ja?”

„Midagi ei aidanud. Kolme nädala pärast on pulmad.”

*

„Sinu naine peab täna imelikul kombel suu kinni.”

„Ah, suu remondi pärast suletud.”

*

Miks teile elu Hiinas ei meeldinud?

„Jah, teate, kõik inimesed vaatavad su peale viltu, see ei sobinud mulle.”

*

„Kuidas julgete tõendada, et mina enesest olen sisse võetud?”

„Ma ei ole seda iialgi öelnud. Ma ütlesin ainult, et kui teid saaks osta selle hinnaga, mis Teie väärte, ja siis müüa hinnaga, mida arvate ennast väärivat. Siis võiks muinasjutulikku äri teha.”

Vastutav toimetaja: O. Abroi.

12. JUULI 1937.

Väljaandja: H. Laur.

Toimetus ja talitus: Tallinn, Tartu mnt. 41-9.

Trükkikoda „Estotrükk”, Tallinn, S. Karja 8 1937.

Soovitan rikkalikus vallkus elegantseid daamide

käekotte
rahataskuid
portfelle
kohvreid
koolilaste portf.
nahkkaunistustöid

albnmeid
aadresskaasi
laua- ja tasku- blokke
kirjutuslauamappe
paberossikarpe
kaardikarpe jne. jne.

Suures valikus odavate hindadega soovitab

O. Zimmermann

TALLINNAS || TARTUS || PÄRNUS
Harju t. 34 || Suurturg 4 || Rütli t. 41

HOTELL

HÄLLBERG

HELSINGIS

ALEKSANDRI TÄN. 48

TELEFON 25-951

Tuntud puhas, rahulik,
asub kesklinnas.

HOTELL HEIMOLA

HELSINGIS
HALLITUSKATU 15. TEL. 20-542
(oma keskus)



Minufi tee jaamast.

Toad alates 20 soome margast
päevas.

NISSENI

KOHVIKUD HELSINGIS

Hea kofv ~ Hea tee

P. ESPLANADINKATU 17
FABIANOKATU 31
MIKONKATU 7
KAISANIEMENKATU 6
ALEKSANTERINKATU 19
ANNANKATU 26
KESKUSKATU 7

Soovitame suuremal ja vähemal arvul:

H. stolle № 8 ja 10 Rootsi terasest.
Tsingitud ja musta raudplekki, rauda ja terast — igasugust, raud ehitustalasilid. Naelu, kruve, polle. Ukse lukke, käepidemeid ja hingi. Lakk- ja puuförva.

Ehituse- ja masina-takku. Värnitsat, masinaõli, liimi ja värvimulda. Mererohtu ja mööblivedrusid. **Tööriistu** lukuseppadele, seppadele, puuseppadele ja hisleritele.

Kaubanduse A.-S.

HÜPPLER & KO.

Tallinn, Suur Tartu m. 43. Kõnetraat 305-01.

Ostame vana rauda, malmi ja muid metalle.

*Helsingisse sõitjaile
tähelepanemiseks!*

„TORNI-HOTELL“

HELSINGIS

pakub teile kõige odavamate hindadega kõige suuremat mugavust. 13-dal ja 14-dal korral

KOHVIK-RESTORAN

toreda vaatega linnale ja ümbrusele.

TELEFON 30-611.

TELEGRAMMID: „TORNI“.

Oxygenol

vabrik on vanim ja tunnituim sel alal Soomes.

Ta pühitses hiljuti oma **25-aastast kestvust.**

Lõigake välja.

*Ostke Soome sõites odavalt
**riiet, trikoo-
ja pudukaupa***

M. Arwonen'i

kaubamajast

*Väike Roberti tän. 5. Arkadia tän. 15.
Pikku Robertinkatu*

Kui tulete HELSINKI
ostke ilusaid ja
hea materjalist
kaelasidemeid

vabriku märgiga

„Astoria“

Taimevõi Asta

on kõikjal perenaiste
poolehoiu võitnud.

Perenaised,
nõudke ainult

„REKORD KOHVI“

mis igas paremas
koloniaalkaupluses
s a a d a v a l.

TÖÖSTUS JA LADU

TARTUS,
Lille tän. 3,
telefon 408.

O.-Ü. PÕLLUMAJANDUSLIK EKSPORT

ostab piiramata arvul läbi aasta välja-
veoks ja siseturu tarbeks

kanamune

sortimise ja kogumise punktid asuvad
üle maa.

KONTOR:

Tallinn, S. Karja 18, Laenu-panga ma-
jas ja ruumes. Tel. 445-71 ja 447-53.

KESKLADU:

Tallinn, Estonia puistee 13. Tel.307-25.

Telegr.-aadress: „OVO“
Postkast 246.

Puuvilja, maiustusi

ja mitmesuguseid

konserve

soovitab odavalt

O/Ü. A. Mednikov A/B.

Kaisaniemenkatu 1 Tel. 346-89

VORSTITÖÖSTUS

RIIMA

soovitab tuntud headuses
igasuguseid sinke ja vorste

MÜÜGIKOHT:

LIHATURG 2, III rida

Vabrik: Hugo Treffneri t. 9

Austusega omanik VETKE

Suguvennad,
kui tulete Soome, ostke

Espee Solmio

tooteid

kõikides värvides moodsaid

kaelasidemeid

Helsingi, Kaisaniemi tän. 7. Tel. 33-667

Hotell

Cosmopolite

KALEVANKATU (Kalevi tän.) 3.

Tel. 25-847.

Soovitab ilusaid tube
mõõdukate hindadega.

Sealsamas restoran ja söögisaal.

K. A. Rütman & Ko.

Tallinn,
Jaani t. 9. Telefon 466-72
Telegr. „Augustus“

**Alati suur ladu raskekeemia
kaupadest**

A b i l a d u
Tartus, Kaluri 17. Tel. 1-74

Soovitame perenaistele

Igasugust kala värskelt,
suitsetatult ja soolatult

*Alati saadaval head eksport
soolavimmad*

PÄRNU,
Lootsi t. 1
Tel. 2-41

Jahta.

**TALLINNA TIISIKUSE V. VÕITLEMISE
SELTSI**

KOPSUHAIGETE SANATOORIUM

NÖMME-KIVIMÄE
5 minuti käik Kivimäe iaamast
PÖLU TÄN. 63

10 ha suure männimetsaga kaetud
90 mtr. merepinnast kõrgel maaalal.
Keskküte, elektrivalgustus, veevõrk
külma ja sooja veega tubades

Arstlikakse kopsu-, kurgu-, luu- ja
näärmetiisikust.

K O P S U L Õ I K U S E D

Esimesel kohal

oma headuse poolest on

E. Güntheri riidevärvid

**Rohu- ja värvikauplused
Tallinnas, Tartus, Viljandis.**

**Villa ja trikookaupade
suurmüük.**

Eriala villased lõngad.



Villa ja Trikoo O/Ü

IRIONKATU 2. HELSINGIS

Kui sõidate Soome
külastage restorani

FREDERIKKATU 38
(FRIEDRICH TÄN. 38)

Hea vastuvõtt, odavad hinnad.

O-ü. RIJETURITE ÜHISKAUBAMAJA

TALLINN, S. Karja 19, telefon 455 77.
TARTUS, Aleksandri t. 5, telefon 16-20.

Kevad- ja suvehooajaks kohale jõudnud daamide ja härrade mantli-, kostüümi- ja ülikonnariiete uudismustrid, tuntumatest kodumaa ja inglise vabrikutest

Helsingi esimene meeste valmisriiete vabrik

Soovitab härrade

ül.kondi, mantleid ja pükse

Odavad hinnad!

Töö sai aastal 1933 Inglismaal suure kuldmedali osaliseks. Grand Prix. Ainuke mis Soome antud.

HELSINGI UUSI PUKUTENDAS O-Y
CITY KÄYTÄVÄ
ALEKSANDRI T. 21

**HELSINGI
SOOME**

PARNU LINATÖÖSTUSE AKTSIA SELTS

Pärnus, Rääma tän. 38 Telef. Nr. 1.25

LINAVABRIK VALMISTAB:

LINAST LÕNGA ja NIITI mitmesuguses jämeduses. PESURIIET pleegitud ja pleekimata. MISTRILISI LAUDLINU, SALVRÄTTE, KATERÄTTE ja MADRASTRIIET, VOODILINA, KASITOO-, SÄRGI-, PUKSI-, PRESENDI-, PÕRANDA- ja VAHERIIET. KALAVÕRKE, VÕRGULÕNGA kanepist ja puuvillast, NOORE kõige peenemast pakisidumise nõõrist kuni ohja, kõie ja jämedamate trossideni, ning igat sorti KALAPÜÜNISTE- ja VÄRTNANOORE.

MASINARIHMU.

VILJAKOTTE.

VÄRVIMISVABRIK värvib päikese- ja pesukindlate (Indanthren) värvidega ja ka lihtvärvidega villast, linast, puuvillast, siidriiet ja lõngu oma tööstusele ja ka talurahvale lõngu ja kangaid, mis nende eneste poolt kodus koetud ja tuuakse vabrikusse värvimiseks, uhtumiseks, pressimiseks ja schäärimiseks. KRAASIB villu ja KETRAB villast lõnga, KUJUB villast riidet.

VABRIK VÕTAB RAHVA KÄEST VASTU linu, takku ja villa lõngaks ketramiseks ja riideks kudumiseks.

Näitustel kõrgemad ja esimesed AUHINNAD

PÄRNU LINATÖÖSTUS A. S.
PÄRNUS, RÄÄMA 38. TELEFON 1.25

Tartu Eesti Majanduse Ühisus

Tartus, Holmi 12-18.

Osak.: TARTUS, Võru t. 4 ja Söögiturg 3, KÄPINAS, PUKAS ja PUHJAS

Soovitame tuntud paremaid **rehepeksumasinaid, traktoreid, mootoreid.** • **Heinaniidumasinaid ja hobuserehasid.**
Piimatööstusemasinaid ja -tarbeid.

Ehitusmaterjale,

Müügitingimused soodsad.

rikkalikus valikus koloniaalkaupu ja igasuguseid muid põllumajanduses ja tööstuses vajalikke tarbeid.

Müügitingimused soodsad.

Hind 25 senti.

Soodsamalt ostate
k a u p a

K/M K. VIRKUS & Ko.

juurest

GONSIORI TÄN. 17. TEL. 318-80

VÄLJAVALIKUS:

Igasugu koloniaalkaubad,
peenviinad, ja veinid,
teravilja saadused j. n. e.

Müük suurel ja väikesel arvul!

Luterma P L A A D I D,
Luterma M Ö Ö B L I D,
Luterma M Ä N G U A S J A D

on kodumaa

kõrgekvaliteedilised tooted

A.-S.

A. M. LUTHER

MÜÜGIKOHAD:

Tallinnas, Vana Posti tänav 9, telefon 446-16,
T a r t u s, E. W. Jürgens, Ülikooli 2, telef. 778.